

1

ลงมือ

สิบห้าปีก่อน

คนเรามีสิ่งที่ควรทำและไม่ควรทำ มหรรณพเป็นผู้เชี่ยวชาญเรื่องการทำในสิ่งที่ต้องทำ ไม่ว่าจะลาออกจากวิทยาลัยช่างเพื่อเปิดอู่ซ่อมรถหาเลี้ยงน้องชาย หรือแกล้งทำเป็นมองไม่เห็นวัตถุแปลกปลอมขนาดเล็กที่มานั่งยองๆ ร้องไห้ฮือๆ อยู่หน้าประตูอู่ซ่อมรถของเขา

“ให้ผมพาเด็กไปส่งบ้านใหม่ลูกพี่” ลูกน้องที่อายุเยอะกว่าลูกพี่หลายปีเอ่ยถามหลังจากเห็นสายตาเจ้าของอู่นเวียนไปมองเด็กหลายรอบ

มหรรณพมองหน้าคนถามซึ่งมีความโหดไม่แตกต่างจากนักเลงทองหนี้เท่าไร ก่อนจะหันไปประเมินใบหน้าเหล่าลูกน้องที่ละรายสุดท้ายหยุดตรงคนหน้าตาดีที่สุดในอู่ว่าสมควรรับตำแหน่งผู้เจรจากับเด็กหรือไม่ แน่نونคำว่าหน้าตาดีที่สุดในอู่ไม่ได้แปลว่าหน้าตาดีที่สุดในซอย และยังไม่ใช่หน้าตาดีจริงๆ แต่เป็นหน้าตาระดับเดินเข้าไปหาแล้วเด็กไม่วิ่งหนีทันที ส่วนตัวเขาเป็นแบบเด็กเห็นแล้วไม่วิ่งหนี เพราะอาจซ็อกจนตัวแข็งไปเลย ทว่าเรื่องบางอย่างถ้าไม่ออกหน้าทำเอง เขาก็ไม่วางใจว่าจะไม่วายปวง

“อย่าเลย กลับไปเจอพ่อแม่ทะเลาะกันเดี๋ยวก็วิ่งออกมาอีก”

มหรณพกล่าวจบก็มีเสียงขว้างปาข้าวของ เสียงด่าทอตอบรับ มาจากบ้านข้างๆ ทันที ซึ่งเป็นเหตุผลที่เด็กหญิงตัวเล็กมานั่งร้องไห้อยู่ หน้าอุ้งของเขาในตอนนี

อยู่ซ่อมรถของมหรณพอยู่ลึกในซอยขนาดกลาง ตั้งอยู่ริมเขต ชุมชนเมืองใหม่จังหวัดสมุทรปราการ เพื่อนบ้านส่วนใหญ่เพิ่งย้ายมา ตั้งรกรากใหม่ในเขตนี้ โดยมากก็เป็นชนชั้นกลางค่อนข้างสูง แปลว่ามักจะมีปัญหาครอบครัวพอประมาณ แต่บ้านข้างๆ เขาแม้จะหลัง ใหญ่สุดในซอย มีคนในบ้านน้อย ทว่าตั้งแต่ย้ายมามีปากเสียงกันดั่ง ลั่นซอยแทบทุกวัน

“เดี๋ยวฉันออกไปดูเด็กเอง”

มหรณพบอกแค่ประโยคเดียว เหล่าลูกน้องของเขาก็ถึงกับร้อง เสียงหลง

“เอาจริงหรือลูกพี่!”

“เด็กมันจะยิ่งร้องไห้ละ”

“ให้พ่อแม่มารับเด็กไปดีกว่า” ทุกเสียงต่างคัดค้านเป็นเอกฉันท์ อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน

“ถ้าฉันไปกอดอดหน้าบ้านเรียกพ่อแม่เด็ก เขาจะคิดว่าฉัน ไร้ค่าเลยทะเลาะ แล้วเรียกเขาออกมากระที่บหรือเปล่า”

ไม่มีใครเถียงคำพูดเหล่านี้ของมหรณพเลย เพราะเป็นไปได้ว่า แค่บ้านข้างๆ เหลือบมองหน้าเขาแวบเดียวก็จะรีบปิดประตูหน้าต่าง ไทโร. แจ้งตำรวจว่ามีอันธพาลโรคจิตมากดอด

ด้วยอาชีพหาเช่ากินค่าอาบน้ำร้อนต่างน้ำใช้หนี้แทนพ่อ มหรณพ จึงไม่มีเวลาเหลือไปสอสดส่องเรื่องชาวบ้าน แล้วก็ดูเหมือนว่าคนแถวนี้

ก็ไม่ได้อยากมาอยู่กับเขาสักเท่าไร อาจเพราะหุ่นเหมือนยักษ์ หน้าตาเหมือนเพิ่งออกมาจากเรือนจำบางขวาง สังเกตนักโทษคดีอุกฉกรรจ์ก็เป็นได้ แต่มันช่วยไม่ได้จริงๆ เขาต้องศิปลูคนี่เพื่อดำรงชีวิต

มหรณพ เด็กหนุ่มอายุยังไม่ถึงสิบเก้าปีต้องมารับช่วงต่ออยู่ซ่อมรถจากพ่อที่ติดช่องน้อยแต่พอตัว ซ้ำตัวตายหนีโรคพิษสุราเรื้อรังไปโลกหน้า ทั้งเอาไว้เพียงธุรกิจครอบครัวพร้อมหนี้สินก้อนใหญ่ แถมต้องเลี้ยงน้องชายไป ดำเนินธุรกิจต่อไปด้วยการคุมลูกน้องซึ่งอายุมากกว่าเขา เขียวลากดินกว่าเขา

เด็กหนุ่มมีทางเลือกไม่เยอะ เลยอัปเกรดจากคุณชายหน้าโหดน้อยๆ เป็นหน้าเหี้ยมมากๆ เพื่อไม่ให้ใครกล้ามาแหย่ช่วงชิงบ้านและอยู่ซ่อมรถของเขาไป ผ่านมาสองปีความดุตันเลยฝังลึกตั้งแต่กระดูกผุดออกมาจนทั่วทุกรูขุมขน และดูเหมือนว่าเขาจะลืมนิสัยเข้าหาเด็กเล็กไปแล้ว

คนเราต้องทำในสิ่งที่ควรทำ มหรณพท่องประโยคประจำใจแล้ววางประแจเลื่อนขนาดเหมาะจะฟาดคนตายในมือลง เช็ดมือเปื้อนน้ำมันเครื่องกับผ้าขี้ริ้วลวกๆ เตรียมก้าวไปปลอบโยนเด็กน้อย แต่เปลี่ยนใจกลางทาง เดินย้อนไปยังสวนออฟฟิศด้านในอุ้งรถ แล้วคว้าของที่เคตจะจะไม่เข้ากับสถานที่และหน้าตาของเขาติดมือมา ตึกตาหมีสีน้ำตาลขนาดตัวยาวหัวสิบเซนติเมตร

“เอาตุ๊กตาใหม่ น้าให้” มหรณพหยุดห่างจากเด็กหนึ่งเมตรถามเสียงอ่อนโยนที่สุดเท่าที่จะทำได้พร้อมกับย่องตัวลงนั่งยองๆ ให้อยู่ในระดับเดียวกับสายตาเด็กตัวน้อย น้าเสียดยที่เขายังคงตระหนักรู้ว่าคิ้วเด็ก ทางเดียวที่เขาจะอยู่ต่ำกว่าคงต้องนอนคว่ำราบไปกับพื้น

ชายหนุ่มเตือนตัวเองให้แสดงความเป็นมิตร แต่เขาแก้ไขส่วน

สูงร้อยแปดสิบแปดเซนติเมตรของตัวเองไม่ได้ หน้าตาเขาก็ห่างไกลจากหนุ่มหน้าสวยไปไกล ไม่ว่าจะดวงตาสีดำสนิท จมูกโด่งที่สันมีรอยบุ๋มนิดๆ เพราะเคยหักมาสองรอบ หน้าซ้ำช่วงนี้งานยุ่ง เวลานอนเขายังแทบไม่พอ ผมเผ้าหนวดเคราเลยต้องรอก่อน เขารวบผมยาว ประป่าเชลอะจาระบีเป็นหางม้าชี้ๆ เอาไว้ ส่วนหนวดเคราเขาคิดจะไว้ให้ดูเท่ แต่ตอนนี้คงจะดูเหี้ยมโหด รวมกับข้อความที่เขาเพิ่งถามออกไป มหรรณพชักจะวิตกว่าเขาดูเหมือนลูกโรคจิตที่คิดจะใช้ของเล่นหลอกเด็กไปกินหรือเปล่า

เด็กหญิงจ้องชายแปลกหน้าตาไม่กะพริบตั้งแต่รู้สึกว่ามีบางอย่างใกล้เข้ามาแล้ว อาจเพราะประหลาดใจเธอเลยหยุดร้องให้ การไม่ลุกขึ้นวิ่งเตลิดหนีไปไหนไม่ใช้สัญญาณที่ดีนัก เป็นไปได้ว่าเธออาจจะกลัวจนเข่าอ่อน อีกนิตอาจจะฉีราดเลยก็ได้

มหรรณพมองดวงตากลมโตเหมือนลูกแก้วสีน้ำตาลตรงหน้า แล้วอยากจะถอยหลัง มันน่ากลัวกว่าหมาพิศบุลที่เขาคเคยปะทะตอนเจ็ดขวบเสียอีก แต่เด็กประถมในตอนนี้ยังยกขาสูงจะเตะหมาที่เห่าร้องชายได้ หนุมยี่สิบตอนนี้จะวิ่งหนีเด็กตัวกะเปี้ยกได้ยังไง

ยายหนูตัวเปี้ยกมาก ยิ่งเข้าใกล้เขาก็ยิ่งพบว่าร่างนี้เล็กกว่าน้องข้างซ้ายของเขาเสียอีก ผมสีน้ำตาลตัดหน้าม้ายุ่งเหยิงบนใบหน้าเปี้ยก น้ำตาจนมอมเป็นแมว ชูดเสื่อกางเกงนอนเด็กมีโลโก้แบรนต์ดังและไม่เก่าขาด ทว่าสกปรกจากคราบของกิน

ทั้งที่เป็นเวลาบ่ายโมงกว่า แต่เด็กยังสวมชุดสำหรับนอน พิสูจน์ให้เห็นว่าพ่อแม่นิยมทะเลาะกันมากกว่าดูแลลูก

“หนูไม่ชอบตุ๊กตาเธอ” เขาลงทุนคลานเข้าเข้าไปหา ค้อมแผ่นหลังให้ต่ำที่สุดพร้อมกับชูตุ๊กตานำหน้า ผลก็คือเด็กน้อยผุดลุกขึ้น

จะวิ่งไปหาแม่ก็ไม่ว่า อย่าพาตำรวจมาจับน้ำก็แล้วกัน มหรณพ
ภาวนาในใจ พยายามห่อตัวเองให้เล็กและไร้พิษภัยสุดๆ ขนาดเด็ก
น้อยยืนตัวตรงยังไม่คำหวัเขาที่นั่งคุกเข่าโค้งแผ่นหลังลงต่ำได้เลย ส่วน
ทางด้านหลัง เหล่าลูกน้องที่เหมือนแก๊งคนโหดของเขาก็พากันวิจารณ์
“เด็กซอกไปแล้ว”

“ต้องจ่ายค่าทำขวัญหรือเปล่าวะ”

“เหมือนจะกินเด็กเลยว่ะ”

ถ้าไม่กลัวเด็กจะขวัญเสีย มหรณพจะลুকไปอัดลูกน้องของเขา
ให้กระอักเลือดที่พูดเหมือนเขาเป็นปีศาจกินเด็ก แต่มองอีกมุมเขาก็
ใกล้เคียงมนุษยมากกว่าเทพบุตรผู้รักเด็ก

เขาไม่รู้ว่าทำยังไงให้ดูเป็นมิตรกว่านี้ ขนาดยิ้มปากแทบฉีก เด็ก
ยังไม่ยิ้มตอบ เป็นไปได้ว่าหนดเคราจะบดบังใบหน้าจนเด็กมองยิ้ม
หวานๆ ของเขาไม่ออก แต่คิดอีกที น้องชายเคยบอกว่าเขายิ้มที่เหมือน
แสบๆ เขี้ยว และเขาเคยทำเด็กชายตัวโตกว่านี้วิ่งหนีไปแล้วมากกว่า
สองสามครั้ง ความจริงเขาเคยทำเด็กชายชนๆ แถวบ้านวิ่งหนีรวมๆ
กันไม่ต่ำกว่าสิบครั้ง

ทำไมเขาถึงเกิดมาหน้าโหดขนาดนี้ มหรณพพบว่าหัวใจของ
ตัวเองกำลังห่อเหี่ยวจากการไร้ปฏิริยาตอบสนองของเด็กหญิง

เขารักเด็ก เขาอยากให้เด็กรักเขา

“หมี” เสียงเบาว่าเสียงแมลงหวี่อุดคนที่กำลังก้มหน้าคอดก
ให้เงยมองเด็กตัวน้อยเจ้าของเสียง

เธอยังคงเหมือนตุ๊กตาที่ผอมเกินไป และดูน่าสงสารยิ่งขึ้นเมื่อ
ได้ยินเสียงเล็กแหบแห้งเพราะร้องให้ติดกันมาเป็นชั่วโมง หัวใจพองนุ่ม
ร่างใหญ่สั่นไหวด้วยความสงสาร อยากจะดึงหนูน้อยเข้ามาลูบหัว แต่

กลัวลำคอเล็กพอๆ กับคอลูกแมวของเธอจะหักเพราะมือขนาดเท่า
จานเพลลของเธอ

“ครับ หมីตัวนี้น่าให้หนู เอาไหม” ถึงกลัวว่าคนจะกล่าวหาว่า
เขาเอาหมีมาล่อลวงเด็ก มหรรณพก็ยังยื่นหมีไปให้เด็กน้อยอีกรอบ

ดวงตากลมโตสีน้ำตาลกะพริบหนึ่งครั้ง กะพริบสองครั้ง มหรรณพ
ไม่รู้ว่าหมายความว่าอย่างไร แต่การที่เธอทำท่าลังเลแทนจะตื่นกลัวก็
นับได้ว่าเป็นสัญญาณดี

แขนเล็กผอมสองข้างยื่นมาหา เขาริบยื่นหมีไปให้ แต่มือหนึ่ง
ของเธอจับหมี ส่วนอีกมือจับมือของเขาเอาไว้ มันเล็กและอุ่นจน
มหรรณพไม่อาจใจร้ายสะบัดมือหนี ได้แต่พยายามประคองตุ๊กตาหมี
ที่ตัวโตกว่าเด็กหญิงให้เธอจับมันได้ด้วยมือข้างเดียว

“ขอบคุณค่ะลุงหมี”

รอยยิ้มของเธอเหมือนดอกเดซี่บานท่ามกลางแสงแดด อ่อนโยน
น่ารัก ตราตรึงใจ

มหรรณพลืมความกลัวว่าจะโดนข้อหาหลอกล่อเด็ก และไม่สนใจ
ด้วยว่าเด็กจะเรียกเขาว่าลุง เขามารู้ทีหลังในเวลาไม่นานว่าเธอไม่ได้
เอ่ยคำว่าลุงหมีเพราะหมีที่เขาให้ แต่เรียกเขาว่าลุงตัวเท่าหมี

แล้วก็ต้องใช้เวลาอีกหลายปี กว่าเขาจะรู้ตัวว่านั่นเป็นจุดเริ่มต้น
ของการโดนเด็กหลอก

สิบห้าปีต่อมา

คนเรามีสิ่งที่ควรทำและไม่ควรทำ ภูมรินทร์ว่าในฐานะนักศึกษา
วิชาทำอาหารปืสุดท้าย เธอควรตั้งใจเรียน มองหาที่ฝึกงานเหมาะๆ
หรือไม่ก็อาชีพในอนาคต ซึ่งทั้งหมดนั้นเธอทำได้ดีทีเดียว แต่เธอก็อด

จะใช้เวลาร่างหลังเลิกเรียนมาทำสิ่งที่ไม่ควร อย่างน้อยก็ไม่ควรทำใน
สายตาผู้ใหญ่ นั่นก็คือเข้าบ้านชายโสดมาเตรียมอาหารเย็นปรนเปรอ
เขาราวกับเป็นศรีภรรยา

ก็ใครจะให้ลุงหมี่ของเธอ หรือจะเรียกให้ถูกก็คือ ลุงน้ำ มหรรณพ
อาศัยอยู่คนเดียวในบ้านติดกับคู่อ้อมรถ โดยไม่มีใครมาคอยดูแล เธอ
ในฐานะแฟนคลับอันดับหนึ่งของเขา และมีเป้าหมายจะเป็นภรรยาเขา
ในอนาคตย่อมต้องคอยดูแลสอดส่องความเป็นอยู่ รวมถึงคอยทำ
อาหารและคอยกันท่าไม่ให้ใครมาแตะเลืมลุงหมี่สุดที่รักด้วย

เสน่ห์ปลายจวักผัวรักจนตาย ถึงภุมรินจะยังไม่ได้กินหมี่ แต่
การกล่อมกระเพาะหมี่ให้เป็นสาวของเธอก่อนก็ถือเป็นการเตรียมการ
ล่วงหน้าเพื่อพิชิตใจมหรณพ

คนแกงหนึ่งรอบ โอม หมี่จรัล

คนแกงสองรอบ โอม หมี่จหลง

คนแกงสามรอบ โอม หมี่จเป็นของข้า วะสะสะสะ

“แกงต้องคนเยอะขนาดนั้นเลยหรอ”

มหรณพเอ่ยทักกะทันหันเสียจนภุมรินสะดุ้งเฮือก เธอไม่ได้
ตกใจที่เขาโผล่หน้ามาดูหม้อต้มแกงร้อนๆ แต่ร้อนตัวกลัวเขารู้ความคิด
ในใจ

ครัวบ้านมหรณพค่อนข้างเหมือนโรงครัวมากกว่าครัวประกอบ
อาหารในบ้าน มีทั้งเตาแก๊สขนาดสามหัว ช่องก่อดูเตาถ่านสำหรับ
ทำปิ้งย่าง เพราะแม่ของเขาเคยเปิดร้านข้าวแกงหน้าคู่อ้อมรถยนต์ แต่
พ่อเจ้าของบ้านเดินเข้ามามันก็แคบลงถนัดใจ ยืนใกล้กันอย่างนี้ ความ
ต่างของทั้งสองยิ่งเห็นเด่นชัด มหรณพเป็นชายร่างใหญ่สูงเกือบสอง
เมตร ขณะที่ภุมรินสูงไม่ถึงเมตรครึ่ง เขาผมดำ ผิวคล้ำ กล้ามแน่น

ขณะที่เธอชาวเผ่า ผมสีน้ำตาล ตัวเล็กผอมบาง

“น้ำผึ้งกดมะเขือให้มันจืดค่ะ ถ้ามันล่อยเหนือน้ำแกง ผิวน้ำจะดำไม่สวย” ภูมรินแก้ตัวพลางฉีกยิ้มหวาน สาทิตให้มหรณพดูว่าสวยเป็นยังไง แต่ความขาว ความน่ารัก ความโมเอะ คาวาอี้ ไม่ทำให้เขาสนใจหน้าของเธอเท่าแกงในหม้อ

“แกงเหี่ยวหวานปลาทรายห่อ ของโปรดลุงเลย” มหรณพแสดงสีหน้าชื่นชมป้อนยากินสนใจภูมริน ซึ่งบรรจงทำแกงสำหรับกินในบ้านให้อร่อยเทียบเท่ากับแกงที่จะยกเสิร์ฟในภัตตาคาร

“ไม่แค่แกงเหี่ยวหวานปลาทรายยัดไส้ไข่เค็มนะคะ วันนี้น้ำผึ้งเรียนทำของว่าง แล้วเอาทาร์ตผลไม้ที่ทำในชั่วโมงเรียนมาฝากลุงหมี ด้วยกล่องหนึ่ง”

เธอต้องรู้อยู่แล้วว่าอะไรเป็นของโปรดของลุงบ้าง ไม่แค่รู้เท่านั้น เธอไปเรียนวิทยาลัยเทคนิคสาขาคหกรรมศาสตร์ จบออกมาต่อด้วยปริญญาบัตรบริหารธุรกิจร้านอาหาร เสริมด้วยประกาศนียบัตรวิชาชีพ คนทำขนมหวาน หรือปาดิฟิเย่ เพราะลุงข้างบ้านโปรดปรานของหวานเป็นอันดับหนึ่ง

“เรียกลุงหมีอีกแล้ว” เข่าบ่นอย่างไม่จริงจังนัก

เจอกันครั้งแรกๆ มหรณพพยายามเกลี้ยกล่อมให้ภูมรินเรียกเขาน้ำ้า ย้ำว่าตนชื่อน้ำ้า แต่พอเห็นเด็กหญิงน้ำตาลคลอ เขาก็ยอมให้เธอเรียกว่าลุงหมี แลกกับการที่เธอจะไม่ดื้อ หยุดร้องไห้ กินข้าวที่ลุงหน้าโหดแต่โคตรรักเด็กตรงเข้าครัวไปเจียวไข่หอมๆ มาให้รองท้องระหว่างรอให้พ่อแม่เลิกทะเลาะกัน

ดังนั้นทุกครั้งที่พ่อแม่เสียงดังขว้างปาข้าวของ เด็กหญิงตัวน้อยก็จะหนีมาอ่อนให้ลุงหมีปลอบ ถึงตอนนี้พ่อแม่จะหย่ากัน ไม่ทะเลาะ

กันให้ลูกเห็นอีก เธอก็ยังมาหาลุงหมี่อยู่ดี

“หรือว่าเรียกพ่อหมี่ดีคะ” เธอแค่เปรยๆ แต่เขาเปลี่ยนสีหน้าทันที หรีตา แถมยังถอยห่างนิดๆ ด้วยความหวาดระแวง

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ภุมรินทร์แอบเกี่ยวมหรณพ เธอเริ่มครั้งแรกตั้งแต่อายุสิบห้า คล่องแคล่วตอนอายุสิบหก จริงจังตอนอายุสิบแปด แต่จนเธอใกล้จะยี่สิบแล้ว เขาก็ยังหวังว่าเธอจะเปลี่ยนใจ

“ต่อน้ำของกินอย่าพูดเล่นสิ”

ในฐานะผู้เชี่ยวชาญด้านอาหาร ภุมรินทร์พร้อมสาบานต่อน้ำแกงเขียวหวานว่าเธอไม่ได้พูดเล่น แต่การหยอดนิดๆ ให้มหรณพเคยชินแตกต่างจากเดินน้ำจืดจริงจังจนหมี่ตื่น

“ไม่แก๊งแล้วค่ะ ลุงหมี่รีบไปอาบน้ำเถอะ เสร็จแล้วจะได้มากินน้ำผึ้ง” เธอเปลือยทำเขาสะดุ้งอีกแล้ว “หมายถึงจะได้มากินกับข้าวที่น้ำผึ้งทำ”

สำหรับชายวัยสามสิบห้าตัวเท่าหมี่สีน้ำตาลอะแลสกา เขาเคลื่อนไหวได้เร็วมาก ตอนแรกยืนคุยกับเธอตรงนี้ วินาทีต่อมาก็แผ่นหนีไปไกล

ภุมรินทร์ได้แต่มองตามด้วยความรักและความอ่อนใจ โถๆ พ่อหมี่ของน้ำผึ้ง ขวัญอ่อนขนาดนี้ โดนเด็กกินจะเป็นยังไง

มหรณพยอมไม่คิดกินเด็ก ตรงข้ามเขากลับขอหาเลี้ยงด้อย
อย่างมาก ตลอดสิบห้าปีที่ช่วยดูแลภุมรินทร์ เขาจึงระมัดระวังตัวรักษาระยะที่เหมาะสม ไม่แตะต้องตัวเธอโดยไม่จำเป็น เขาจะได้ไม่เสียดู๊กข้อหาพราวกู้ยืม ไม่นึกว่าเพียงพริบตาจากเด็กที่เขาอุ้มได้ด้วยมือข้างเดียว จะกลายเป็นหญิงสาวที่ยังตัวเล็ก แต่ทำให้เขาสะดุ้งสุดตัว หัวใจ

ผวาได้แทบทุกนาที

ต้องโทษพ่อแม่ของเธอที่เลี้ยงลูกแบบไม่ใส่ใจ เขาไม่ได้ว่าเฉพาะเรื่องที่ไม่สอนให้สาวน้อยระวังตัวจากหมาป่า แต่ยังรวมหลายๆ เรื่อง โดยเฉพาะการที่ไม่คอยดูแลสุขภาพของลูกตอนยังเล็กๆ หรือเอาใจใส่ในตอนโต ไม่ว่าเขาจะหาของกินมาช่วยบำรุงอย่างไร เธอก็เหมือนเด็กมัธยมต้นอยู่ดี

โลลิต้านั้นน่ารัก แต่เขาไม่ได้อยากเป็นโลลิตคอน คิคาพาลิ ลุงแก่หลอกเด็ก ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่น่าดู แล้วความคิดนี้ก็ยิ่งหดหู่เมื่อมหรณพคว่ำผ้าเช็ดตัวเข้าห้องน้ำและเห็นหน้าตัวเองในกระจก

สำหรับผู้ชายวัยสามสิบห้า เขาไม่ได้ดูแลหรือแก่กว่าวัย แต่ปัญหาก็คือเขาไม่ได้รูปหล่อมีกล้ามเนื้อกำลังดีพิมพินิยมแบบหนุ่มเกาหลีกกรรมพันธุ์จากพ่อทำให้เขาแข็งแรงล้ำสัน ประกอบกับการทำงานใช้แรงตั้งแต่เข้าวัยรุ่นส่งผลให้ส่วนสูงกับส่วนกว้างของเขาพอๆ กับตอม่อรถไฟฟ้า ช่วยเน้นความโหดบอบหนาที่ต่อให้โกลนหนวดโกลนเคราทุกวันก็ยังใกล้เคียงกับโจร ที่จริงเขาไม่ควรจะเสียเวลาโกลนหนวดด้วยซ้ำ เพราะแค่โกนเข้า ตกกลางคืนมันกึ่งออกตอขึ้นไรเขียวๆ เขานี้มันหมีชัดๆ หมีที่มีหนูน้อยโลลิตคอยหยอกล้อให้ไขว้เขว

เพื่อให้สถิติสัมปชัญญะขาด ระหว่างถอดเสื้อผ้าเขาก็เบี่ยงเบนสมองไปยังค่าครองชีพแทน แผนการสร้างอู่รถโบราณออนไลน์ของเขาประสบความสำเร็จด้วยดี จากตอนแรกที่เขาต้องลงมือเองแทบทุกส่วน ยกเว้นทำสีใหม่ ตอนนี้ชายหนุ่มมีช่างผู้ชำนาญมาช่วย แล้วเขายังสร้างเครือข่ายโซเชียลคนรักรถเก่าเพื่อหาทั้งอะไหล่และผู้ซื้อเงินดี คาดว่าอีกไม่นานเขาจะผันตัวเองจากทำงานหน้าอู้อู่ไปอยู่หน้าจอเพื่อรับออเดอร์ซื้อรถมาซ่อมแซมแล้วขายไปในราคาสูงได้เต็มตัว

“ลุงน้ำคะ น้ำผึ้งเพิ่งนึกได้ว่ามีขวดใส่สมุนไพรอันใหม่จะให้ลุงน้ำลองใช้” เสียงของภุมรินมาพร้อมกับการเคาะประตูหนักๆ ทำเอามหรรณพสะดุ้ง ให้สองมือกุมส่วนที่เพิ่งจะเป็นอิสระ ลืมนึกไปว่าเธอตัวแค่นั้นจะทุบประตูห้องน้ำของเขาจนพังเข้ามาได้อย่างไร

“เปิดประตูสิคะ น้ำผึ้งจะส่งให้” เธอไม่ได้พูดอะไรแปลกๆ แต่ทำไมขนแขนของเขาถึงลุกชันได้ก็ไม่รู้

“ไว้ก่อนแล้วกัน ลุงใช้ขวดที่มีอยู่ก่อนดีกว่า”

“ไม่ได้หรอกคะ น้ำผึ้งเอาขวดเก่าออกมาถ่ายใส่ขวดใหม่แล้วเปิดประตูเถอะคะ แค่นี้ก็ได้ เดี่ยวน้ำผึ้งส่งขวดใหม่ให้”

ในที่สุดมหรรณพก็จับได้แล้วว่าอะไรในน้ำเสียงของภุมรินที่เขารู้สึกแปลกๆ เหมือนมีเสียง ฮีๆ ที่แสนชั่วร้ายซ่อนอยู่ในเสียงพูดของเธอ

เขาต้องเลิกหมกมุ่นเกี่ยวกับประเด็นหนูน้อยโลลิและลุงหมีมหรรณพโทษเว็บไซต์ต่างๆ ที่นำภาพหมีมาล้อเลียนว่าเป็นพวกกินเด็ก แต่เขาไม่โทษภุมรินที่ชอบแกล้งพูดยั่วเขา เพราะเธอยังเด็กเกินไป ไม่รู้หรอกว่ามันอันตรายแค่ไหนที่มาเหย้าหมี

จะใส่ชุดเก่าที่เต็มไปด้วยน้ำมันเครื่องและเหงื่อออกไป มหรรณพก็ไม่ชอบ เลยคิดว่าเพียงผ้าเช็ดตัวมาพันท่อนล่างเอาไว้ แล้วการแฉกประตูก็ดูเหมือนเขาคิดเล็กคิตน้อยเกินไป ยิ่งงภุมรินก็เป็นเด็กที่เขาเลี้ยงมาเองกับมือ ถ้าเขาระวังตัวตลอดเวลาอาจจะทำให้เธอน้อยใจได้ ดังนั้นคนคิดเยอะเลยเปิดประตูกว้างเดินออกไปครึ่งก้าวเพื่อรับขวดสมุนไพรจากมือเด็กที่เขาบอกว่าใส่ชื่อ

“ลุงน้ำล้ำขึ้นอีกแล้วนะคะ”

เด็กไม่ได้คิดอะไร เด็กไม่ได้คิดอะไร มหรรณพท่องประโยคนี้ในใจ แล้วเพ่งสมาธิไปยังขวดสมุนไพรรูปคิตตี้สีชมพู ถึงเขาจะเป็นหมี

หน้าโหด แต่เขาแอบมีโหมดมุ้งมึง ขึ้นชอบสินค้าทุกชิ้นภายใต้แบรนด์ชานริโอ โดยเฉพาะเจ้าเหมียวสัญชาติญี่ปุ่นเชื้อสายอังกฤษคดีดี ยิ่งกว่านั้นเขาชอบสีชมพูฟรุ้งฟริ้ง

มีไม่กี่คนที่รู้ว่ามหรณพชอบของน่ารัก และมีน้อยคนมากที่จะใส่ใจซื้อมาฝากเขา มหรณพเตือนภุมรินทร์เสมอว่าอย่าลืมนำเงินไปซื้อของพวกนี้ เพราะเขาไม่จำเป็นต้องใช้ แล้วก็ไม่ได้สะสม เธอเลยเลือกซื้อเฉพาะของที่เห็นแล้วคิดว่าเขาต้องชอบ อย่างเช่นขวดใส่สเปรย์เหลวใบนี้ทำจากพลาสติกแข็ง ปรับทรงขวดให้เป็นตัวตุ๊กตาทรงกระบอกเตี้ยๆ ซึ่งต่างจากขวดทั่วไปที่เป็นตัวตุ๊กตาเลย และมักจะมีสิ่งสกปรกฝังอยู่ตามมุมได้ง่าย โดยเฉพาะเมื่อคนใช้เป็นผู้ชายที่วันๆ ต้องทำงานกับเครื่องกลซึ่งเต็มไปด้วยน้ำมันเครื่องอย่างเขา

มหรณพมองขวดสเปรย์ก็รู้ถึงความตั้งใจของภุมรินทร์ที่พยายามคัดเลือกของที่เหมาะสำหรับเขาเสมอ ชายหนุ่มยิ่งชอบมันขึ้นไปอีก

“ชอบใจนะน้ำผึ้ง น่ารักจัง” เขาหมายถึงขวด แต่แอบชมเธอไปพร้อมๆ กัน

“อู๊ย! แขนของลุงน้ำไปโดนอะไรมาคะ”

มือของมหรณพจะไปถึงขวดสเปรย์เหลวอยู่แล้ว แต่อยู่ๆ มือของภุมรินทร์ข้างนั้นก็ชักกลับ แล้วยื่นอีกมือมาคว้าที่ตอนแขนของเขา ดึงทั้งแขนและตัวเธอไว้ระหว่างขยับมาใกล้ๆ เพื่อดูต้นแขนของเขาคืออะไร ทำให้หัวเธอแทบซุกเข้าไปในอกเขา

“แค่เปื้อน” กว่าจะบอกสองคำสั้นๆ ออกไปได้ มหรณพต้องกลืนน้ำลายไปหนึ่งที

“จริงหรอคะ” เธอไม่รอเขาตอบว่าจริง แต่ใช้หลังมือข้างที่ถือขวดสเปรย์ๆ กับต้นแขนของเขา

เขาไม่ใช่เสาคมน้ำมัน เธอจะมาถูอย่างนี้ไม่ได้! ที่สำคัญเขาไม่ใช่พระอิฐพระปูนด้วย เธอควรถอยไปห่างๆ มหรรณพกำลังจะเอ่ยปากเตือนภุมริน แต่มีเสียงคนอื่นทักขึ้นมาเสียก่อน

“ทำอะไรกันครับ”

มหรรณพกล่าวประกาศว่าเขาไม่ได้หลอกเด็ก ไม่มีเจตนาชั่วร้ายต่อภุมริน ที่สำคัญลุงหมื่นนี้ไม่ได้ร้อนตัว แค่อะดุ้งโหยงจนบ้านสะเทือน

2

น้องน้ำผึ้ง (หวาน ๆ)

“ทำอะไรกันครับ”

เพราะมหรณพสูงกว่าภูมรินมากเลยสะดวกที่จะมองข้ามศีรษะ เธอไปมองหน้ามาโนช น้องชายที่อ่อนวัยกว่าสามปี ทว่าหน้าตาห่างจากเขาเกือบสิบปี

ถ้าจะมีใครควรใช้คำนิยามว่า ‘หน้าคิดดี บอดี้มาร์เวล’ ก็ควรจะเป็นมาโนชนี่เอง เขาสูงล่ำกล้ามใหญ่ได้กรรมพันธุ์พ่อมาแบบเดียวกับพี่ แต่ต้นขาตัวหน้าหวานเหมือนแม่ หน้าซำยังชอบยืมหวานละมุนเหมือนเด็กหนุ่มวัยใส ทว่าใบหน้าหวานๆ ตอนนี้มีคำวกังขาแปะอยู่เต็มไปหมด

“ไม่มีอะไร! พี่จะอาบน้ำ แต่สนูไม่มี น้ำผึ้งเอาขวดใหม่มาให้ พี่ถอดเสื้อผ้าไปแล้ว เลยต้องออกมาแบบนี้ แล้วก็น้ำผึ้งเห็นแขนพี่เพื่อน นึกว่าพี่บาดเจ็บ ไม่ได้มีอะไรเลย”

มาโนชแค่ถามประโยคเดียว แต่มหรณพตอบยาวเหยียด แถมขึ้นต้นด้วยเสียงสูง มันใกล้เคียงกับอาการร้อนตัวเสียจนพูดจบแล้วเขาเองยังรู้สึกเลยว่าทำเหมือนวัวสันหลังหะ แล้วต่อจากนั้นสองพี่น้องยังยืนเอ่อ...อ่าใส่กันอีก ยิงดีที่คนเป็นพี่ตั้งสติได้ก่อน

“โน้ตมาก็ดี เห็นน้ำผึ้งมีปัญหาเรื่องที่ฝึกงาน เรียนสายเดียวกัน
คุยกันเยอะๆ นะ” แล้วมหรณพก็คว้าขวดสบู่มือมูริน พุงเข้า
ห้องน้ำด้วยความรวดเร็ว แถมปิดประตูตามหลังเสียงดัง และล็อก
กลอนอย่างร้อนรนประหนึ่งกลัวจะมีคนตามเข้ามา

ชายตัวโตรีบเข้าห้องน้ำราวน้ำตายได้สำเร็จ แต่ก็ไม่ได้รีบอาบน้ำ
มือหนึ่งยังถือขวดสบู่มือมูรินอีกมือวางลงไปที่รอยเปื้อนบนต้นแขน
เขาไม่ได้จะเช็ดมันออก แต่ทบทวนความรู้สึกที่โดนมือน้อยข้างหนึ่ง
แตะต้อง

“อย่าไปยุ่งกับเด็ก” มหรณพกระซิบเตือนตัวเองเสียงเครียด
และเขามีเหตุผลมากมายที่จะใช้สนับสนุน

ข้อแรก เขาอายุมากกว่าเธอสิบห้าปี อาจไม่ถึงขั้นลงตามคำเรียก
แต่เป็นพ่อได้สบาย

ข้อสอง เขาเป็นผู้ชายมีตำหนิ เคยแต่งงานและหย่าร้างมาแล้ว
แสดงถึงความสามารถในการสร้างครอบครัวต่ำ ถ้าเป็นสินค้าก็ประเภท
เกรดตก ควรคัดทิ้ง

ข้อสาม เขาเป็นเพียงเจ้าของอู่ซ่อมรถ ทาทางหยาบกระด้าง
เธอควรหาผู้ชายดีๆ มาเป็นสามี คนที่อ่อนโยนนุ่มนวล นิสัยเข้ากัน
กับเธอ

“ใกล้ฝึกงานแล้วเหอ อออยากได้คนไปอยู่ที่ร้านพอดี้ ไปช่วย
อาหน่อยได้ไหม” เสียงมาโนชลอดผ่านประตูเข้ามา ก่อนจะรู้ตัว หูของ
มหรณพก็ไปแนบติดชิดบานประตูเพื่อแอบฟังแล้ว

“กะ...ก็ดีค่ะ” เสียงมูรินดูอีกอึก

ทำไมต้องพูดตะกุกตะกักด้วย มหรณพจำได้ว่าที่ผ่านมามูริน
สนิทกับเขามากกว่ามาโนช แต่ก็ถือว่าสนิทกับมาโนชพอสมควร แล้ว

ทำไมอยู่ๆ เธอถึงไม่พูดจะฉานตามปกติ

หรือว่าเธอหลงรักน้องชายของเขา

เหมือนจู่ๆ สายฟ้าก็ฟาดลงมาฆ่าหมีตายทั้งเป็น มหรณพไม่รู้จะบรรยายความรู้สึกชาวบั้งตั้งแต่หัวจดเท้าอย่างไรให้ดีกว่านี้ เพราะเมื่อความคิดนี้ผุดขึ้นมา เขาก็ซาไปทั้งตัว รู้สึกดี๊ๆ ในอก แต่ไต่ร่ตรงโดยละเอียดแล้วก็พบความเหมาะสมกันดีระหว่างมานะกับภุมรินอายุห่างกันสิบสองปีก็ยังดีกว่าสิบห้าปี แล้วยังมีความชอบแบบเดียวกันอีก

น้องชายของมหรณพชอบทำอาหารมาตั้งแต่เด็ก อายุสิบห้าแทนที่จะสมัครเข้าเรียนประกาศนียบัตรวิชาชีพช่างยนต์ในวิทยาลัยเทคนิคสมุทรปราการ ซึ่งมีเขาและพ่อเป็นรุ่นพี่ มาโนชกลับมาขอร้องให้มหรณพช่วยปิดบังพ่อ แล้วแอบไปสมัครเรียนสาขาคหกรรมในวิทยาลัยเดียวกันแทน

พอมารู้ตัวว่าสองพี่น้องช่วยกันปลอมลายเซ็นผู้ปกครองก่อนวันส่งตัวนักศึกษา ผลคือมหรณพโดนพ่ออัดยับจนจุกหัก แต่ยั้งดีที่ทำให้น้องได้เข้าเรียนสนใจ หลังจากนั้นไม่นานพ่อก็ตัดช่องน้อยแต่พอตัวผูกคอตาย เขาเลยลาออกจากการเรียนประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง เพื่อส่งน้องเรียนจนจบคหกรรม ทั้งประกาศวิชาชีพเบื้องต้นและวิชาชีพชั้นสูง ตามด้วยไปเรียนต่อปริญญาตรีหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาศิลปการประกอบอาหารอย่างมืออาชีพ

น่าเสียดายที่มานะค้นพบตอนหลังว่าชอบทำขนมมากกว่าทำอาหาร เลยเบนเข็มไปเรียนเฉพาะทางด้านผู้เชี่ยวชาญขนมหวานและกาแฟ ซึ่งมหรณพไม่คัดค้านสักคำ เพราะน้องชายทำได้ดี ไม่ว่าจะเป็นอย่างไหนเรื่องสำคัญ ไปจนถึงมีกิจการของตนเอง วันนี้มานะหาเงิน

จากการเปิดร้านกาแฟได้เป็นกอบเป็นกำ ทำให้พี่ชายสบายใจหมดห่วง

มหรณพไม่เคยมีปัญหาเกี่ยวกับเส้นทางอาชีพของน้องชายเลย จนวันที่พี่เขาระลึกได้ว่าเส้นทางการเรียนของภุมรินทร์แทบจะก๊อบปี้มาในซอกออกมาเป๊ะๆ ‘เนี่ยคู่’ เขาว่ามีความชอบเหมือนกัน มหรณพมโนไปถึงวันที่หลานไม่เข้ากับน้องชายแท้ๆ จูงมือกันเข้าพิธีวิวาห์ ร่วมมือกันสร้างธุรกิจขนมหวานของครอบครัว แล้วก็ได้แต่ยิ้มขึ้นให้ชายหน้าโหดที่เขาเห็นอยู่ในกระจก

คงจะดีที่ทั้งคู่มีความสุข มหรณพคิดด้วยอารมณ์หงอยๆ แล้วพยายามอาบน้ำให้เช้าที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อภุมรินทร์จะเปลี่ยนใจไม่กินข้าวเย็นพร้อมกัน เขาจะได้ไม่ต้องเห็นเธอเอาคำพูดเกี่ยวพาที่มาซ่อมพูดกับเขาไปใช้กับมานิซ

ตรงข้ามประตูห้องน้ำที่มีหมิงฮอยยืนอยู่กำลังมีหมิตื่นกแล้ว
เมื่อต้องเผชิญหน้ากับตุ๊กตาปีศาจที่โกรธจัดเสียจนพูดออกมาไม่เป็นคำ “กะ...ก็ดีคะ” เสียงลอดออกมาจากฟันที่กำลังบดดังกรอดของภุมรินทร์

ถ้าได้ยินแค่เสียงอาจจะคิดว่าภุมรินทร์พูดอีกอักเพราะความเขินอาย แต่ถ้ามองตาที่ถลึงใส่คล้ายจะกระโดดกัดคอคนที่มาขัดจังหวะต่อให้มีความกล้ามากกว่านี้ ยังไงก็ต้องทำแบบเดียวกับมานิซ ถอยหนี!

“อาทำอะไรผิดเธอ” ถ้าใช้กำลังสู้กัน มานิซคงบีบบังคับภุมรินทร์ตึงตังได้ด้วยมือข้างเดียว แต่เธอมีท่าไม้ตายที่ต่อให้เขาอยากสู้ก็สู้ไม่ได้

หน้าบึ้ง เบะปาก ร้องให้ สามท่าไม้ตายที่ปีศาจน้อยข้างบ้านใช้กำราบคุณอาหมี สมัยก่อนมานิซไม่เคยเลี้ยงเด็ก ไม่รู้จะรับมือกับ

ภุมรินอย่างไร ได้แต่ตามใจเวลาเธอองแเง กลายเป็นปฏิกิริยาตอบรับ
อัตโนมัติ แคเธอทำหน้าบึ้ง เขาก็รีบเสีียงอ่อนเพราะกลัวเธอร้องไห้

“น้ำผึ้งอยากได้อะไรไหม หรือจะให้อาพาไปเที่ยวไหน” มาโนช
พยายามถามเอาใจ แต่ฟังคล้ายทั้งสองมีสัมพันธพิเศษ

ภุมรินอยากจะทำมาโนชสักที แต่เธอมีภาพลักษณ์ที่ต้องรักษา
ไว้ให้มหรรณพดู จึงเดินออกห่างจากหน้าประตูห้องน้ำ แล้วกวักมือให้
เขาตามมา

“มาทำไมคะ” เธอยอมไม่ได้หมายถึงการที่เขาเดินตามเธอมา
ในตอนนี้

“เอ่อ...อาทก็ควรกลับมาบ้านตัวเองบ้างไม่ใช่เหรอ” เขาแค่ซื้อ
คอนโดเอาไว้เป็นทรัพย์สินส่วนตัว แต่เธอทำท่าเหมือนว่าเขาไม่ควร
กลับบ้านมาพบหน้าพี่ชายอีกตลอดกาล

“แต่อาโนตก็ไม่ควรจะมาขัดจังหวะน้ำผึ้งกับลุงน้ำ” ภุมรินบอก
ต้นสายปลายเหตุที่ทำให้เธอโมโห ส่งผลต่ออาการอ้าปากค้างของ
มาโนช

ตั้งแต่ภุมรินตัวเท่าลูกแมว เธอก็มีอาการติดหนึ่ แล้วไม่ใช่หนึ่
ตัวไหนก็ได้ ต้องเป็นหนึ่ที่ซุ่มมหรรณพ แรกๆ ก็ดูน่ารักดี แต่พอเธออายุ
ได้สิบสามสิบสี่ พวกเขาก็มองว่าไม่เหมาะสม แล้วพยายามแยกทั้งคู่
ออกจากกัน โดยเฉพาะลุงน้ำของน้ำผึ้งที่พยายามสอนหลานนอกได้
ตัวน้อยถึงความแตกต่างระหว่างชายหญิง เธอควรระมัดระวังตัว แล้ว
ก็อยู่ให้ห่างๆ เขามากกว่านี้ สาวน้อยรับปากว่าจะทำตาม แต่เหงผ่าน
มาเจ็ดปี เธอกลับคำเสียแล้ว

“นี่มันเกิดอะไรขึ้นล่ะเนี่ย” มาโนชถามสิ่งที่คิดออกมา เขาไม่
เชื่อว่าพี่ชายของเขาจะกินเด็ก แต่สงสัยว่าเด็กไปกินอะไรผิดสำแดงมา

หรือเปล่า ถึงทำท่าจะกินพีเขาให้ได้

“ไม่ได้เกิดอะไรขึ้นหรอกค่ะ ถ้าจะมีก็แค่น้ำผึ้งจะอายุสี่สิบปีแล้ว
ใกล้จะบรรลุนิติภาวะ ตัดสินใจเองได้ตามกฎหมาย”

เธอประสบความสำเร็จในการทำให้เขาอ้าปากค้างขึ้นได้อีก
ระดับ มาโนมองยังงั้นคนตรงหน้าก็เด็ก ภูมรินอายุใกล้สี่สิบ แต่รูปร่าง
เหมือนเด็กอายุสิบห้า ไม่ใช่แค่ใบหน้า หุ่นก็ด้วย น่ารักก็จริง แต่ยังงั้น
ก็เด็ก แล้วเท่าที่รู้พีเขานิยมคิดดี แต่ไม่ได้นิยมโลเลดี

แต่ดีเขาให้ตาย มาโนซึกก็ไม่กล้าบอกตรงๆ ให้ภูมรินตัดใจ เพราะ
เขาจำได้ว่าเคยยืนตรงนี้เมื่อสิบสามปีก่อน เจริญหน้ากับเด็กหญิงวัย
เจ็ดขวบที่มีความคิดแฉ่งๆ ขอแถมสั่งให้เขาเปลี่ยนมาเรียกเธอว่า ‘พี
สะใภ้’ น้ำตาลคลอๆ ในดวงตาสีน้ำตาลคู่โตเกือบทำให้เขาตอบรับไป
แล้ว ถ้าพี่ชายไม่เดินมาเจอแล้วดูจนปีศาจน้อยเปลี่ยนใจ

“เออ...น้ำผึ้งรู้ใช่ไหมว่าสเปกของพีน้ำเป็นยังไง” ใช้วิธีตรงไป
ตรงมาไม่ได้ มาโนซึกใช้แบบอ้อมๆ เพราะมหรณพเป็นเครื่องมือชั้น
ดีในการกำราบแผนการร้ายใดๆ ก็ตามของภูมริน

ใบหน้าเล็กที่น่ารักเหมือนตุ๊กตาบึ้งตึงขึ้นไปอีกระดับ ทำไม
ภูมรินจะไม่รู้รสนิยมทางด้านสาวๆ ของมหรณพ ตั้งแต่อายุสิบขวบที่
เธอต้องร้องไห้ในงานแต่งงานของเธอ เธอก็ได้ความรู้มาอย่างหนึ่ง
ว่าการชอบพอของชายหญิงมีการแต่งงานเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย และ
สเปกภรรยาของเขาไม่ใช่แบบเธอ

รสนิยมของมหรณพก็ไม่แตกต่างจากผู้ชายส่วนใหญ่ ด้วย
ความที่เขาตัวโต แฟนสาวจนไปถึงภรรยาเลยมีรูปร่างสูงกว่ามาตรฐาน
หญิงไทย ออก เอว สะโพกค่อนข้างกว้างสาวยุโรป คับซี้คือเล็กสุดที่เคย
ผ่านเข้ามาในชีวิตวัยหนุ่มของเขา คิดถึงใบหน้าแบบเด็กประถม หุ่น

มัธยมต้น หน่มนัมนี่ไม่ใช่เด็กมหา'ลัยของตนแล้วภุมรินก็อยากจะร้องไห้ แม่ของเธอออกโต พ่อของเธอก็ตัวใหญ่ ทำไมไม่มีใครแบ่งปันอะไรดีๆ มาให้เธอบ้างเลย

“ผู้หญิงออกโตไม่เห็นจะดีเลย ตัวเล็กสิน่ารัก” ภุมรินแสดงอาการเดียวดฉันท์พวกได้เปรียบทางสรีระ ก่อนมาโนชจะแย่งข้อดีของสาวหุ่นเซ็กซี่ เธอก็ไล่เป็นชุด

“สเปกของลุนนี่น่าจะไม่ได้เรื่อง จะแต่งงานก็ต้องเลือกภรรยาเป็นแม่บ้านแม่เรือนสิ ต้องทำกับข้าวเก่ง ดูแลบ้านได้ แล้วก็เอาใจใส่เขาด้วย คราวก่อนถึงได้มีปัญหา” หญิงสาวเซียดคางใส่ แสดงความมั่นใจว่าเธอทำให้พี่ชายของเขามีชีวิตแต่งงานที่ดีกว่าครั้งแรกได้

“แต่ตอนนั้นที่พี่น้ำรีบแต่งงานก็เพราะน้ำผิ๊งนะ” มาโนชหลุดปากเถียงไปแล้วก็ต้องรีบก้าวถอยหลังไปสองก้าว เพราะเกรงว่าจะโดนภุมรินต่ออย

“ลุนนี่ไม่ควรรีบแต่งงานเพราะจะหาใครมาดูแลน้ำผิ๊ง”

“ก็พี่น้ำจับได้เบ๊แดง เขาก็กลัวว่าถ้าเขาไปเกณฑ์ทหารแล้วน้ำผิ๊งจะไม่มีคนคอยดูแล เขาไม่ไว้ใจพ่อแม่ของน้ำผิ๊งนี่นา เลยรีบแต่งงานกับพี่ริน”

สายตาของภุมรินแทนคำตำหนิมาโนชว่าอย่าได้มาโทษเธอ ถ้าเขาดูพึงพาได้มากกว่านี้ มหรรณพคงไม่คิดมาก แล้วรีบร้อนแต่งภรรยาเข้าบ้านเพียงเพราะอยากให้ใครสักคนมาดูแลเด็กข้างบ้าน แต่ถึงสายตากล่าวหาเขาได้ ทว่าเธอหลอกตัวเองไม่ได้

ริน หรือ ลดาริน ชื่อนี้จะเป็นตราบาปฝังใจเธอไปจนตาย

สิบปีก่อน

งานประจำของเด็กหญิงภุมรินทร์คือตื่นนอนตอนเช้าแล้วไปอยู่บ้านมหรณพ เพราะลุงหมีจะดูแลตั้งแต่หาข้าวให้กิน ไปจนถึงเอาใจให้เธอมีความสุข ส่วนงานอดิเรกของเด็กหญิงคือแอบเข้าไปสร้างความประหลาดใจให้ลุงเสียบๆ ด้วยการกระโดดกอด แต่ต้องรีบทำก่อนแปดโมงเช้า เพราะเปิดตู้ซ่อมรถแล้วลุงหมีจะไม่ยอมให้เธอชุกชน สั่งให้อยู่แต่ในออฟฟิศที่เขาปรับปรุงใหม่ให้แยกจากห้องเครื่องมือ ชุดเธอจะได้ไม่เลอะน้ำมัน มีสถานที่ให้อ่านหนังสือ นอนกลางวัน ที่สำคัญจะได้ไม่เป็นอันตราย เข้านี้ไม่รู้เพราะเธอขี้เกียจเกินไปหรือเขากำลังคุยเรื่องเครียดกับน้องชายจึงไม่รู้ว่าเธอจะมาจนถึงตัวแล้ว

“จะรีบแต่งงานก่อนเข้ากรมทหาร พี่น้ำไม่รีบร้อนไปหน่อยเหอะครับ” มาโนชถามในเรื่องที่ทำให้ภุมรินทร์ง่วง

ไปเป็นทหาร แต่งงาน นับว่าเป็นประเด็นใหญ่ทีเดียวสำหรับเด็กหญิงสิบขวบที่ไม่ค่อยรู้เรื่องสาเท่าไร เพราะคนที่จะไปเป็นทหารและจะแต่งงานคือลุงน้ำของเธอ

“ยังงั้นฉันก็จะแต่งงานแล้ว แต่งก่อนไปเข้าฝึกทหาร จะได้มีคนดูแลแก่น้ำผึ้ง” เสียงมหรณพหนักแน่นจริงจัง ชนิดที่ภุมรินทร์ไม่เห็นหน้ายังรู้เลยว่าลุงน้ำจะไม่เปลี่ยนใจ

“พี่น้ำครับ ผมไม่ใช่เด็ก ผมยี่สิบสองแล้วนะครับ ส่วนน้ำผึ้งให้พ่อแม่เขาดูแลบ้างเถอะ นอกจากย้ายจากบ้านนั้นมานอนบ้านนี้ น้ำผึ้งแทบจะเป็นลูกสาวพี่ไปแล้วนะ แล้วนี่พี่ยังจะหาแม่ให้แกก่อนไปเป็นทหารอีกเหอะ”

“น้ำผึ้งไม่เอาแม่! น้ำผึ้งจะอยู่กับลุงน้ำ”

ภุมรินทร์สร้างความตกตะลึงให้สองหนุ่มร่างใหญ่ด้วยการกระโจน

ไปกลางวงสนทนาแล้วประกาศก้องด้วยใบหน้าที่ลายเมฆตึงเคঁ หากทั้งสองคนยังไม่ยอมทำตามความต้องการของเธอ พายุน้ำตาจะเข้าท่วมพื้นที่ในเร็วๆ นี้

“มาหาลุงน้ำมา” สีหน้ามหรณพทั้งสงสารทั้งจัญใจ เขาย้ายตัวเองจากเก้าอี้มานั่งยองๆ กับพื้น ทางแขนออกแล้วภุมรินก็กระโจนใส่อ้อมกอดของเขาทันที แทบจะฝังตัวลงไปนอกของเขาแล้วซุกซบออดอ้อน

“ลุงน้ำไม่ต้องไปเป็นทหารไม่ได้หรอกคะ” เธอถามซ้ำๆ คำถามเดิมมาหลายทีแล้ว แต่คำตอบที่ได้ก็ยังคงเหมือนเดิม

“ไม่ได้ มันผิดกฎหมาย ลุงจับได้ใบแดงต้องไปเป็นทหาร” เขาผ่อนผันมาตลอดหลายปี แล้วเลือกฟังดวง ซึ่งตามหลักสถิติเขามักจะได้รับในสิ่งที่เขาไม่อยากจะเสมอ

“ก็น้ำผึ้งไม่อยากจะลุงน้ำไป ตั้งสองปี น้ำผึ้งจะอยู่กับใคร” ถึงภุมรินจะอายุสิบขวบ แต่ยามองเงเธอลดอายุเหลือเพียงห้าขวบได้เสมอ

“ก็เพราะน้ำผึ้งจอบอย่างนี้ไง พี่น้ำถึงจะแต่งงาน”

มานะไม่เพียงแค่ว่าทำเสียงระอา ยังกลอกตาด้วยความอ่อนใจ ไม่เชื่อข้ออ้างที่ว่ามหรณพอยากแต่งงานเพื่อหาคนมาดูแลเขาด้วย แต่สาเหตุที่พี่ต้องไปเข้ากรมสองปีนั้นเขาโทษตัวเองเต็มๆ ที่เป็นภาระให้พี่ไม่ได้เรียน รด. หรือรักษาดินแดน ที่สำคัญไม่ได้เรียนจนจบระดับปริญญาตรี เพราะต้องลาออกมาทำงานหาเงินใช้หนี้แทนพ่อของทั้งคู่

ชายไทยทุกคนต้องเข้ารับการเกณฑ์ทหารกองเกินเมื่ออายุครบยี่สิบเอ็ดปีบริบูรณ์ โดยมีการลดหย่อนแบบลำดับขั้น แต่มหรณพลาออกจากวิทยาลัยเทคนิคกลางคัน ต่อมาเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยเปิด

ทว่าจนอายุครบยี่สิบห้าปีก็ยังไม่จบระดับปริญญาตรีเนื่องจากภาระหลายอย่าง เมื่อไม่ร้องขอสมัครเป็นทหารด้วยตนเอง แต่เลือกจับฉลากด้วยวุฒิประกาศนียบัตรวิชาชีพซึ่งเทียบเท่าระดับมัธยมศึกษาตอนปลายทำให้เขาต้องเข้ารับการฝึกและทำหน้าที่ในกรมทหารเป็นเวลาสองปี

“อย่าพูดอย่างนี้สิ”

มหรณพดูน้องชายแล้วพยายามปลอบโยนภุมรินที่ร้องไห้สะอึกสะอื้น พูดไม่เป็นภาษาว่าไม่ยอมให้ลุงน้ำไปเป็นทหาร และไม่ยอมให้เขาแต่งงานกับใครเด็ดขาด

“ลุงน้ำอย่าไปเลยนะคะ น้ำผึ้งจะเป็นเด็กดี อย่าไปเป็นทหารแล้วก็อย่าแต่งงานด้วย”

“ไม่เกี่ยวกับน้ำผึ้งซะหน่อย อย่าร้องไห้เลย” ปลอบหลานเสร็จก็หันมาบอกน้องชายต่อ “แกก็เลิกบ่นได้แล้ว ลูกผู้ชายมีสองอย่างที่ต้องทำ บวชกับเป็นทหาร”

“แต่ถ้าบริษัทประกันนั้นติดต่อมาเร็วกว่านี้ พี่น้ำก็ไม่ต้องไปเป็นทหารถึงสองปีหรอก” ไม่ว่าจะยังไงมาโนชก็ห้ามอารมณ์หงุดหงิดของตนไม่ได้

ตอนพ่อของสองหนุ่มเสียชีวิต บุคคลแรกๆ ที่ติดต่อเข้ามาาก่อนก็คือเจ้านี่ ไม่ว่าจะจากการกู้ยืมเงินนอกระบบ รวมไปถึงติดค้างบัญชีค่าอะไหล่รถยนต์จากร้านต่างๆ พวกหลังยังมีความเมตตาปราณีให้พี่น้องกำพร้าบ้าง แต่พวกเจ้านั้นนอกระบบไม่ได้ใจดีเช่นนั้น และเพื่อป้องกันไม่ให้น้องชายตัวเองเดือดร้อน มหรณพจึงลาออกจากวิทยาลัยมาหาเงินเข้าบ้าน จ่ายหนี้สินทั้งหมดที่พ่อทิ้งเอาไว้

ผ่านไปเกือบหนึ่งปีพวกเขาค่อยได้รับจดหมายเรียกเก็บค่า

ประกันชีวิตหลายฉบับจากหลายกรมธรรม์ที่พ่อได้ทำเอาไว้ พวกเขาถึงรู้ว่าพ่อไม่ได้ทิ้งภาระให้อย่างเดียว แต่ทิ้งทางรอดเอาไว้ให้ด้วย เพราะเงื่อนไขหลักในการรับเงินประกันก็คือผู้ทำประกันห้ามฆ่าตัวตาย ภายในหนึ่งปีหลังจากทำสัญญา พ่อของพวกเขาขอชားเบียประกันงวดที่สองก่อนค่อยฆ่าตัวตาย มันเป็นการชี้โกงโดยเอาชีวิตของตนมาแลกเงิน แต่คนตายไปแล้ว จะดำเนินใครได้

มหรณพไม่เคยเสียใจว่าไม่ผ่านการหนีไปของแม่ การตายของพ่อ หรือภาระต่างๆ ที่พ่อทิ้งเอาไว้ และปัญหาต่างๆ ที่มารุมเร้าบนบ่าเด็กหนุ่มอายุสิบเก้า แต่หลังจากรู้ความจริง เขาก็ปิดประตูห้องตัวเองหนึ่งวันเต็มๆ แล้วยอมเปิดออกมาพร้อมดวงตาแดงก่ำเมื่อต้องไปจัดการธุรกรรมต่างๆ

หลังจากจัดการหนี้สินหมดแล้ว สองพี่น้องยังเหลือเงินก้อนใหญ่ แต่มหรณพที่เห็นตัวอย่างมาจากพ่อไม่ยอมประมาทใช้เงินก้อนนั้นเพื่อการเรียนของตน ไหนๆ เขาก็ลาออกมาแล้ว แทนที่จะกลับไปเรียนใหม่ เอาเวลามาทำงานหาเงินส่งเสียน้องชายและขยายกิจการอู่รถยนต์เพิ่มรายได้ดีกว่า

เขาไม่เพียงบริหารงานอย่างมั่นคง ยังปรับปรุงขนานใหญ่ รับซ่อมและปรับปรุงรถโบราณให้กลับมามีสภาพดีเหมือนใหม่ เจาะกลุ่มลูกค้าระดับสูง พัฒนางานเข้าสู่โซเชียลก่อนอู่รถยนต์ทั่วไป ใช้เวลาไม่กี่ปีสร้างชื่อในตลาดคนรักรถคลาสสิกและสร้างรายได้ก้อนใหญ่ให้ตนเอง

ไม่มีใครมีสิทธิ์ตัดสินว่าการกระทำของมหรณพผิดพลาด โดยเฉพาะมาโนชที่ได้รับบุญคุณจากพี่ที่เป็นยิ่งกว่าพ่อแท้ๆ แต่เขาโกรธพ่อที่จากไปโดยไม่บอกรายละเอียด โกรธบริษัทประกันชีวิตที่ติดต่

มาช้า ที่สำคัญเขาโกรธตัวเองที่ไม่อาจแบ่งเบาภาระจากพี่ชายได้มากกว่านี้

“ถ้าพี่น้ำจะแต่งเพราะห่วงผมกับน้ำผึ้ง ผมขอบอกว่าพี่น้ำคิดผิด ผมดูแลตัวเองได้ แล้วก็จะดูแลน้ำผึ้งเอง”

เด็กหญิงที่เขาประกาศจะดูแลหันไปทอดคอฟพี่ชายของเขาแน่น แล้วแย้งเสียงดัง “ไม่เอา! น้ำผึ้งไม่อยู่กับอาไนต์ น้ำผึ้งจะอยู่กับลุงน้ำ”

ความต้องการของภุมรินทร์เป็นไปไม่ได้ ส่วนความพยายามในการโต้แย้งของมาโนชไม่ประสบความสำเร็จ เมื่อมหรณพตัดสินใจไปแล้ว ก็เหมือนหินยักษ์กลิ้งลงภูเขา เขาไม่ยอมเปลี่ยนใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าเป็นการทำเพื่อคนที่เขาห่วงใย

“ยังงั้นฉันก็จะแต่งงานกับริน เขาเป็นคนดี เขาจะคอยดูแลบ้านนี้ ตอนฉันไม่อยู่”

ลดารินเป็นคนดีมีความรับผิดชอบตามที่มหรณพเอ่ยปาก แต่เธอก็เป็นผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่ง การแต่งงานกับผู้ชายที่อีกไม่นานต้องเข้าฝึกอบรมทหารเกณฑ์เป็นเรื่องน่าลำบากใจพออยู่แล้ว แต่สองปีที่เห็นหน้าสามีเป็นพักๆ แล้วยังต้องรับผิดชอบภาระซึ่งไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับตนเอง เช่น เด็กหญิงข้างบ้านสามี มันเกินกว่าที่เธอจะรับไหว ดังนั้นสองปีต่อมาเมื่อเกิดเรื่องบางอย่างขึ้นกับภุมรินทร์ ต่อให้ไม่ใช่ความผิดของเธอโดยตรง แต่คำบางคำที่ออกมาจากปากเพราะอารมณ์โกรธของมหรณพก็สร้างรอยร้าวที่ยากเกินสมาน ตามด้วยการเลิกราซึ่งทำให้มหรณพคิดเสมอว่าเขาทำผิดพลาด

มหรณพไม่คิดว่าตนเป็นตัวเลือกที่ดีในตำแหน่งสามี เขาเป็นผู้ชายเกรดบี รูปร่างหล่อ พ่อไม่รวย เรียนไม่จบ หน้าที่ผ่านการ

หย่าร้างมาแล้ว ดังนั้นเขาไม่มีวันเชื่อว่าเด็กสาวที่เพ็งพันวัยรุ่นหน้าตาน่ารักเหมือนนักแสดงญี่ปุ่นจะสนใจเขามากกว่าน้องชายของเขาที่มีใบหน้าหล่อเหลาราวกับพระเอกเกาหลี

สมัยเรียนมาโนชได้รับเลือกเป็นฟรีเซ็นเตอร์ทั้งในวิทยาลัยเทคนิคและวิทยาลัยสอนทำอาหาร หลังจากเปิดร้านทำขนม เขาตัดสินใจสลัดคราบลุงๆ ที่ไว้ผมปรกหน้าปรกตาพร้อมด้วยหนวดเคราโหดๆ ที่ใช้ปกปิดใบหน้าหวานเกินชายที่เขาอายุเกินจะเปิดเผยออกไป ผลก็คือเขาเป็นหนึ่งในเจ้าของแซชแท็ก #เจ้าของร้านหล่อบอกต่อกับ ตามด้วยเจ้าของแฟนเพจร้านกาแฟที่มีแฟนคลับติดตามเพราะหน้าตาเจ้าของร้านกว่าแสนคน

คนหล่อย่อมเข้ากับคนน่ารัก ภูมรินทร์ได้รับการแต่งตั้งเป็นฟรีเซ็นเตอร์ของสถานศึกษาเช่นกัน พร้อมกันนั้นยังได้รับการทาบทามจากเอเจนซีหลายแห่งให้เป็นนักแสดงหน้าใหม่ เสียอายุที่สูงของเธอจำกัด หน้าซ้ำเธอจะไม่รับงานใดๆ ก็ตามที่มหรณพไม่เห็นด้วยหรือต่อให้เขาเห็นด้วย อยากให้เธอมีประสบการณ์ เด็กสาวก็อ้างสารพัด เธอเลยกลายเป็นคนนอกวงการบันเทิงไปโดยปริยาย

“น้ำผึ้งจะเริ่มงานกับโน้ตวันไหนเหอ”

ในฐานะพี่ชายแท้ๆ และลุงต่างสายเลือด มหรรณพคิดว่าตนควรเอาใจใส่ความสัมพันธ์ระหว่างมาโนชกับภูมรินทร์ แม้ว่าจะทำให้หัวใจของเขาเต้นในจังหวะแปลกๆ คล้ายมันอัดอัดเพราะถูกบีบจากสสารไร้รูปลักษณะก็ตาม แค่ว่าวันนี้เขาก็รู้สึกผิดนิดๆ ที่โล่งใจกับการมาให้เห็นหน้าเพียงแวบเดียวของมาโนช ก่อนจะกลับไปอย่างรวดเร็วโดยบอกสั้นๆ ว่าต้องไปทำธุระให้เพื่อน

“เอาไว้ก่อนเถอะค่ะ น้ำผึ้งอาจจะฝึกงานที่มหาวิทยาลัยก็ได้”

ภุมรินดูจะใส่ใจกับการตักกับข้าวใส่จานของมหรณพยิ่งกว่าอนาคต
ของตนเอง

อาหารบนโต๊ะชวนให้เลิกสนใจหัวข้อสนทนาเป็นอย่างยิ่ง ไม่ว่าจะ
แกงเขียวหวานลูกชิ้นปลากรายสอดไส้ไข่เค็ม ผัดผักรวมหมูกรอบ
แกงจืดตำลึงหมูสับ ทำไมภุมรินถึงทำกับข้าวของโปรดมหรณพได้
อร่อยกว่าทุกคนได้ก็ไม่รู้ เขารู้แค่ว่าทุกครั้งที่นั่งกินข้าวกับเธอมันจะ
อร่อยกว่าปกติสองเท่า

“ที่จริงไม่ต้องรอฝึกงานก็ได้ ไปทำงานที่ร้านของโน้ตได้ทั้ง
ประสบการณ์และเงินเดือน” มหรณพพยายามแจจแจงข้อดี ยกเว้น
เรื่องที่ทั้งคู่จะมีเวลาอยู่ด้วยกันเยอะขึ้น

“น้ำผึ้งไม่อยากอยู่กับอาโน้ตตลอดทั้งวันหรอกค่ะ” สิ่งที่ภุมริน
เอ่ยออกมาตรงกับใจมหรณพพอดี แล้วยังเป็นเรื่องที่เขาประหลาดใจ
เมื่อได้ยินด้วย

“ทำไมล่ะ ปกติน้ำผึ้งก็ชอบโน้ตไม่ใช่หรอ”

มหรณพไม่เข้าใจจิตใจของเด็กสาวสักนิด ในเมื่อชอบจนตาม
ไปเรียนคณะเดียวกัน ทำไมถึงไม่อยากอยู่ด้วยกันตลอดเวลา เขายัง
ชอบอยู่กับภุมรินเลย อะแฮ่ม...เขาชอบที่จะอยู่กับหลานสาวน่ารักๆ
คนนี้โดยไม่ได้มีเจตนาอะไรแอบแฝง

“พรุ่งนี้น้ำผึ้งจะทำผัดผักนึ่งไฟแดง แล้วก็แกงเทโพใส่ผักนึ่ง
เยอะๆ อาจจะทำยำผักนึ่งทอดกรอบด้วย”

“ทำไมเมนูผักนึ่งเยอะแยะเลยล่ะ” เขาตามการสนทนาที่เปลี่ยน
กะทันหันไม่ทัน

“เพราะมันบำรุงสายตาดีค่ะ”

“...” นี่เขาโดนเหน็บแนมว่าสายตาไม่ดีใช่ไหม มหรณพผู้ไม่

เข้าใจอะไรเลยอยากถาม แต่ไม่แน่ใจว่าอยากรู้คำตอบหรือเปล่า

อยู่ๆ บรรยายภาคนิเวศในวงข้าวแสนขึ้นมึนก็เปลี่ยนเป็นกระอัก-กระอ่วน มหรรณพผู้ยังไม่รู้ว่าตัวเองพูดอะไรผิดและสายตาไม่ดีตรงไหน รีบก้มหน้าก้มตากินข้าวอย่างตั้งใจ ตบท้ายด้วยการกินทาร์ตผลไม้แสนอร่อยฝีมือภุมรินคนเดียวหมดกล่องใหญ่ แล้วลูปพุงด้วยความอึดอัดอึดใจ ก่อนจะคอตกเพราะตลอดเวลาเธอไม่เงยหน้าจากจานข้าวมาคุยกับเขานีก ชายหนุ่มรีบตามเธอเข้าไปในครัว ซึ่งเธอไม่ให้เขาช่วยเก็บล้างอะไรทั้งนั้น แล้วหาทางจ้องอนด้วยการชวนเธอคุย

“ใกล้วันเกิดน้ำผึ้งแล้ว อายุครบยี่สิบปีได้แล้วอะไรเป็นพิเศษไหม”

มหรรณพอยากเซอร์ไพรส์ภุมริน แต่อยากให้เธอได้ของขวัญถูกใจ เพราะไม่ใช่ทุกวันที่คนเราจะอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์ ตอนเขาอายุครบยี่สิบปี เขาไม่ได้ให้ความสำคัญแก่ตัวเองมากพอจะซื้อเค้ก แต่ได้ขนมที่เด็กห้าขวบข้างบ้านเอามาให้แทนเค้กวันเกิด

“ถ้าบอกว่าอยากแต่งงาน ลุงน้ำจะว่ายังไงคะ”

คำตอบของภุมรินเกือบทำให้มหรรณพที่ยืนเอาไหล่พิงกรอบประตูครัวเซหัวทิ่มพื้น

“ตะ...แต่งงานหรือ” ถึงจะทำใจไว้แล้ว มหรรณพก็ไม่รู้จะทำหน้าอย่างไรดีหากภุมรินพูดต่อว่าเธออยากจะแต่งงานกับมาโนช

เด็กสาวที่สร้างความเป็นป่วนราวกับเอาสมองของเขาเข้าเครื่องปั่นหยุดล้างจาน แล้วเอี้ยวคอมามองเขาด้วยสีหน้าเรียบเฉย เหมือนไม่รู้เลยว่าเขาลุ้นแทบตายว่าเธอจะพูดอะไรต่อ

“น้ำผึ้งเคยบอกไปแล้วไม่ใช่หรือคะว่าน้ำผึ้งอยากแต่งงานกับ

ใคร”

หัวใจชายวัยสามสิบห้าเด่นผิวดึงหะทันทันที ก่อนจะถูกเจ้าของเตื่อนให้มันทำงานตามปกติ พร้อมย้ำชัดๆ ว่าอย่าไปคิดถึงเรื่องที่เราประกาศตอนอายุสิบหกถึงเกณฑ์แต่งงานได้ถ้าพ่อแม่อนุญาต บอกอีกทีตอนอายุสิบเจ็ด แล้วก็อายุสิบแปด เธอเป็นว่าเธอบอกเช่นนี้ทุกปี จนเขาคิดว่ามันเป็นคำพูดล้อเล่น

ก็เธออายุยังไม่ถึงยี่สิบ ในสายตาเขาเธอดูเหมือนเด็กอายุสิบห้าด้วยซ้ำ เขาไม่ได้อยากพรากผู้เยาว์

“ถ้าน้ำผึ้งบรรลุนิติภาวะก็ตัดสินใจเองได้ทุกอย่างใช่ไหมคะ”
อยู่ๆ ภูมรินก็เปลี่ยนหัวข้อสนทนาแบบเลี้ยวหักศอก แต่มหรรณพินดีตอบเป็นอย่างยิ่ง

“ใช่แล้ว น้ำผึ้งมีสิทธิ์ตัดสินใจเองตามกฎหมายได้ทุกอย่าง”

แต่มหรรณพหวังว่าภูมรินจะมาปรึกษาทุกเรื่องกับเขาเหมือนตอนยังเด็ก ความรู้สึกของเขาคงแย่ถ้าเธอไม่มาคอยถามความเห็นจากเขาเหมือนเคย

“อย่างเช่นเปลี่ยนชื่อก็ได้ใช่ไหมคะ”

อีกครั้งที่เธอกระโดดข้ามไปสนทนายังเรื่องที่เขาไม่เข้าใจ มหรรณพจำได้ว่าไม่กี่นาทีก่อนเขาแค่ถามถึงของขวัญที่ภูมรินอยากได้

“ลุงน้ำคะ น้ำผึ้งจะไปเปลี่ยนชื่อเป็นปลา”

“ทำไมอยู่ๆ อยากเปลี่ยนชื่อล่ะ” เขาจำได้ว่าตอนเธอยังเด็กชอบยิ้มกว้างแล้วบอกว่าชื่อของทั้งสองคล้ายกัน เขาเป็นลุงน้ำของน้องน้ำผึ้ง

“ก็นักยักคู่กับฟ้า ปลาจะได้คู่กับน้ำยังไฉละคะ”

มหรรณพถึงขั้นหมดคำพูด เขาอายุสามสิบห้ายังพูดจาไม่น่า

เท่าๆ ภูมรินที่เพิ่งจะฟื้นวัยรุ่นได้ไม่นาน แล้วยังสายตาเหมือนลูกจอมเหิน
ที่จ้องจะจับเข่าปล้ำอีก นี่มันไม่สลับบทบาทกันเกินไปหน่อยหรือ

“ลูกว่าน้ำผึ้งกลับไปเป็นเหมือนตอนเด็กๆ ดีกว่านะ” เขาชอบ
เวลาที่เธอเรียกเขาว่าลุงแล้วอ่อนให้อุ้ม ซึ่งดีกว่าอ่อนให้ทำอย่างอื่น

“ถ้าอย่างนั้นต่อไปน้ำผึ้งจะเรียกลูงหมีแบบเมื่อก่อนนะคะ” เธอ
ตอบรับอย่างว่าง่าย จนเขาเกือบหลงเชื่อว่าเธอยังเป็นเด็กใสซื่อ ก่อน
จะชะงักหัวแทบทิ่มเพราะประโยคต่อมา

“แล้วเมื่อไหร่ลูงหมีจะกินน้ำผึ้งคะ”

ปฏิกิริยาตอบรับของลูงร่างหมีคือรีบวิ่งหนีโดยไว เขาชอบสาว
น้อยตัวเล็กขี้อ่อน แต่เขาไม่ชอบไปนอนคุก ไม่ว่าภูมรินจะล้อเล่นหรือ
เอาจริง มหรรณพก็คิดว่าตนเองควรไปตั้งหลักไกลๆ จากน้องน้ำผึ้ง
หวานๆ ที่ล่อตาล่อใจเหลือเกิน

3

ว่าด้วยเรื่องของแฟนเก่า

นอกจากรูปร่างสูงใหญ่ มาโนชยังสายตาดิ เขาเลยมองเห็น แต่ไกลว่ามีใครมายืนรอเขาอยู่หน้าร้าน ซึ่งไม่ได้อยู่ในช่วงเวลาเปิดร้าน ด้วยตอนนี้เลยสองทุ่มครึ่งแล้ว ร้านของเขากับร้านข้างเคียงปิดแล้ว อีกชั่วโมงครึ่งประตูเข้าออกก็จะปิดลง ไม่นึกว่าจะมีผู้หญิงมารอพบเขา ตรงนี้

“เกิดอะไรขึ้นหรืออีด” มาโนชคิดว่ามันเป็นคำถามที่ดีกว่าการถามว่าอยากกินกาแฟไหม แต่การที่อมราปล่อยโฮทันทีที่ได้ยินคำถาม ไม่ใช่เรื่องดีเลย

“พีโนต์ อีดอกหัก”

ดอกหักเป็นเรื่องที่ฟังแล้วแย่สุดๆ แต่ปฏิกิริยาตอบสนองของ มาโนชก็ดีสุดๆ เช่นกัน เขาเลือกทิ้งข้าวของในมือที่กำลังหิ้วเข้าร้านเพื่อ รับการพุ่งเข้าหาของอมรา ดังนั้นต่อให้เธอพุ่งเต็มแรง เขาเลยแค่จุก พร้อมจะลुบหลังลुบไหล่ปลอบใจเธอ ขณะเดียวกันก็ส่งสายตาดูคน ที่ผ่านไปผ่านมามาว่าอย่าเข้าใจเขาผิด

มาโนชห่างไกลจากคำว่าชายร่างเล็ก แต่อมราก็ไม่ใช่ผู้หญิง บอบบางเช่นกัน เธอแข็งแรง สูงเพรียวแบบนักกีฬาไตรกีฬาที่เธอร่วม

แข่งขันเป็นประจำ ขณะเดียวกันก็มีส่วนว่าส่วนโค้งแบบที่ชุดกระโปรง
เรียบๆ ปกปิดไม่ได้ ผู้ชายคนอื่นอาจค่อนข้างแคะว่าเธอเหมือนนกอริลลา
เพราะความสูงเมื่อสวมรองเท้าส้นแหลมเกือบร้อยแปดลิบเซนติเมตร
ของเธอ แต่สำหรับเขาเธอเป็นสาวหุ่นดี และการที่มีสาวหุ่นดีมากอด
รัดเช่นนี้ทำทนายการตอบสนองจากร่างกายผู้ชายไม่น้อย แต่เขาเลือก
ใช้สตินำหน้าฮอร์โมนเสมอ

“เข้าไปคุยในร้านก่อนดีกว่า” มาโนชทั้งพุงทั้งประคอง แทบ
จะต้องอ้อมอมราเข้าไป เพราะเธอเอาแต่กอดเขาแล้วร้องไห้ไม่หยุด
ส่งผลต่อความอยาก رؤ้อยากเห็นของคนที่ผ่านมาผ่านไปผ่านมา

ร้านของมาโนชตั้งอยู่ในยูเนียนมอลล์ใกล้กับมหาวิทยาลัยชื่อดัง
ค่าเช่าสถานที่อาจจะแพงอยู่บ้าง แต่เมื่อเทียบกับกำลังซื้อของคน
แถวนี้ นับว่าคุ้มค่า ประกอบกับจุดขายของทางร้านไม่ได้มีแค่ขนมอร่อย
เครื่องดื่มรสชาติดี แต่ยังมีเจ้าของร้านที่น่ากินยิ่งกว่า ผลกำไรต่อวัน
จึงเกินพอสำหรับการซื้อคอนโดมิเนียมใกล้ๆ ซึ่งสะดวกต่อการทำงาน
ไม่ต้องโดนสายตากล่าวหาจากภุมรินว่าเป็นก้างขวางคอ แต่มีข้อเสีย
ก็คือคอนโดมิเนียมแห่งเดียวกันนั้นเป็นที่อยู่ของอมรา น้องสาวคนเล็ก
และคนเดียวของเพื่อนสนิทด้วย อจลเพื่อนรักฝากฝังน้องสาวเอาไว้
เขาคงรู้สึกผิดถ้าจะปล่อยให้น้องสาวของเพื่อนร้องไห้อยู่ตรงนี้โดยไม่
สนใจไยดี

ตอนนี้ใกล้จะสามทุ่มแล้ว ร้านของเขาปิดตอนสองทุ่ม ไม่นับ
วันนี้ที่เป็นวันหยุดของร้าน ปกติมาโนชจะเปิดมูตี่กันแดดเพื่อให้คน
ผ่านไปผ่านมาเห็นการตกแต่งด้านในเอาไว้ดึงดูดใจให้คนเข้ามาใช้
บริการ แต่เขาคิดว่าตอนนี้ที่คนจ้องมองเข้ามาคงไม่ใช่เพราะร้านที่
ตกแต่งสไตล์วินเทจ มีตุ๊กตาและของน่ารักที่เขาสะสมไว้เต็มไปหมด

แต่น่าจะเป็นเพราะผู้หญิงที่ร้องไห้เฝ้าเกาะกอดเขาไม่ปล่อย ขนาดเขาเดินไปถึงเชือกปิดมูลิ เธอยังเกาะติดเขาราวกับลูกหมีโคอาล่า ที่จริงโคอาล่าไม่ใช่หมี มันเป็นตัวพอสซัม แต่มันเกาะหลังแม่มันแน่น คล้ายอมราที่กอดเอวแล้วพยายามซุกหน้าเข้าไปร้องไห้ในอกเขาอย่างเต็มที่

“กินอะไรก่อนไหม” เขาพยายามหาข้ออ้างเพื่อจะได้แยกห่างจากเธอสักพัก แต่กลายเป็นเปิดช่องให้เธอเรียกร้อง

“อืดอยากกินเหล้า” อมราบอกต่อก่อนมาโนชจะปฏิเสธ “พีโนต์มีพวกเหล้าสำหรับทำอาหารเก็บเอาไว้ในร้านเยอะ อืดจำได้”

มันก็แค่พวกไวน์กับเหล้ารัม แต่ถ้าทำให้อมราเลิกกอดเขาไม่ปล่อย มาโนชคิดว่ามันคุ้มค่ากับการไม่มีของไปทำเมนูพิเศษสักพัก

เมื่อเรื้อนร่างกลมกลิ้งนำกอดผละออกห่าง ส่วนที่เป็นผู้ชายในตัวมาโนชรู้สึกเสียดายหน่อยๆ แต่ส่วนใหญ่เขาใส่ใจมากกว่า ยิ่งเมื่อเห็นใบหน้าที่ปกติแต่งแต้มเครื่องสำอางอย่างประณีตของอมราละอะด้วยคราบน้ำตา เขายังรู้สึกว่าจะรอเวลาที่คิดวอกแวกมาหาคำตอบว่าทำไมน้องสาวของเพื่อนถึงได้วิ่งมาขอการปลอบโยนถึงที่นี่

“ทำไมมาที่ร้านนี้ล่ะ” มาโนชคิดจะถามอ้อมๆ แทนที่จะถามตรงๆ ว่าเธอออกหักได้ยังไง ไม่นึกว่าจะจี้ใจดำอมราเข้าไปเต็มๆ

“อืดแอบสะกดรอยแฟน เขาแอบมาคอกับนักศึกษาที่นี่” กล่าวจบเธอก็ปล่อยโฮแล้วทำท่าจะโผล่มากอดเขาอีกรอบ แต่ติดขวดไวน์ที่เขapingเอาออกมาจากตู้เย็น เธอเลยแย่งมันมาแล้วใช้เครื่องมือจากมืออีกข้างของเขาติงจุอกออกอย่างคล่องแคล่ว ก่อนจะกระดกเหมือนไวน์เป็นน้ำเปล่า

“แน่ใจหรือว่าไม่ได้เข้าใจผิด” เป็นอีกครั้งที่มาโนชถามคำถามผิด

“แน่ใจสิพี่เน็ต อึดไม่ได้โง่งนะ ก่อนจะมานี่อึดตั้งโปรแกรมสะกด รอยเขามานานแล้ว”

ถึงขั้นตั้งโปรแกรมสะกดรอยก็น่าจะไม่พลาด แต่ยิ่งฟังอมราชุด ความเลวร้ายของแฟนหนุ่มออกมาเยอะเท่าไร มาโนชก็ยังไม่แน่ใจว่า เขาควรจะส่งสารฝ่ายไหนดี

อมราทำงานเป็นหัวหน้าฝ่ายประสานงานให้หน่วยงานทาง ราชการแห่งหนึ่ง ด้วยเนื้อหางานต้องเดินทางไปมาระหว่างกรุงเทพฯ กับต่างจังหวัด เพื่อความสะดวกเธอจึงเชี่ยวชาญการใช้งานระบบ เน็ตเวิร์กและการสั่งงานโปรแกรมต่างๆ ผ่านระบบอินเทอร์เน็ต จะได้ ติดตามว่างานดำเนินไปตามแผนหรือไม่ คนหรือสิ่งของที่ต้องการไป ถึงจุดนัดหมายหรือยัง มันคงจะดีกว่านี้ถ้าเธอไม่เอาความชำนาญทาง ด้านวิชาชีพมาใช้กับคนรัก

ไม่แค่แอบสืบข่าวจากคนรอบข้างเขาเป็นระยะ อมรายังแอบลง ซอฟต์แวร์เพื่อตรวจจับการเดินทางของเขาด้วย มีกระทั่งการตรวจเช็ค ข้อมูลในโทรศัพท์มือถือกับโน้ตบุ๊กส่วนตัวยามเขาเผลอ

“ไม่มีผู้ชายคนไหนชอบผู้หญิงที่จ้องแต่จะจับผิดหรอก” มาโนช อัดที่จะดำเนินไม่ได้ เขาเป็นเพื่อนกับพี่ชายของอมรา แล้วอจลก็ฝากฝัง น้องสาวเอาไว้ เท่ากับเธอเป็นน้องของเขากลายๆ

“พี่เน็ตเข้าข้างผู้ชายด้วยกันเหรอ!” อมราสลับโหมดจากสะอื้น มาถามเสียงแข็ง

มาโนชที่กำลังสวมบทบาทพี่ชายถึงกับผงะ “ก็ไม่ใช่อย่างนั้น พี่ก็แค่อยากให้อึดมองต่างมุม” แล้วเขาก็ควรย้ายตัวเองไปอยู่คนละ มุมกับเธอด้วย เท่าที่รู้เธอเป็นพวกชอบใช้กำลังคนหนึ่ง เขาอาจจะ ตัวใหญ่ แต่ไม่สันตติด้วยดีกับใคร

“อีดรู้ว่ทำเกินไป แต่ฟีนตตองดูด้วยว่เจมเป็นคนยังงิ เขาชอบทำให้อีดระแวงอยู่เรื่อย พอไม่ยอมมีอะไรด้วย เขาก็ชอบพูดว่มีผู้หญิงเต็มใจนอนกับเขาเยอะแยะไป”

ฟังดูแล้วไม่น่าจะเป็นผู้ชายประเภทที่ควรจะคบหาอย่างจริงจัง มาโนชค้นปากอยากรจะถามอมรว่เธอไปคบผู้ชายประเภทนี้ทำไม แต่เกรงใจอารมณ์ร้ายๆ ของเธอจนยังปากเอาไว้ แล้วฟังเธอพร่ำบ่นถึงจามร อีดตแพนทีนอกจากคำว่เลวแล้วไม่มีคำอื่นสำหรับใช้บรรยายคุณสมบัติอีกต่อไป

จามรเป็นพวกสารเลวเห็นแก่ตัวที่ชอบเอาความคิดของตนเป็นใหญ่ ชอบเป็นคนสำคัญ ถ้าไม่พอใจก็จะยั่วยุให้แพนหนึ่งหวงเพื่อยกระดับอีโก้ของตนเอง ที่หนักหนาสุดก็คือเขามีทัศนคติว่ผู้หญิงเป็นวัตถุทางเพศ และแพนสาวควรตอบสนองในเรื่องนี้

“สำหรับอีด คนเราคบกันมันไม่จำเป็นต้องมีเงื่องอย่างว่เสมอไปก็ได้ แต่เจมบอกว่ผู้ชายไม่เหมือนผู้หญิง ถ้าไม่มีเซ็กส์กันจะเป็นแพนกันได้ยังงิ”

เซ็กส์ถือเป็นเงื่องสำคัญอันดับต้นๆ สำหรับมาโนชเช่นกัน แต่เขาจะไม่เข้าข้างจามรในช่วงที่อมรากำลังเกรี้ยวกราดอยากรจะขว้างคน

“พอเขาตือมมากๆ อีดก็โอเค อีดให้ได้แค่ชอฟต์เซ็กส์เท่านั้นละ”

เงื่องชักจะลงลึกเกินไปแล้ว มาโนชอ้าปากจะห้ามอมรเล่าต่อ แต่เธอตีมือไขว่ตที่สองจนหมด แล้วคว่เหล้าร้มมากระดกตอ สิบนาที่เธอกำจัดแอลกอฮอล์หมดไปเกือบสามขวด ทำให้เขาอ้าปากค้างเลยทีเดียวนะ เลยลืมห้ามไม่ให้เธอเจาะลึกชีวิตรักของตน

“อึดว่าอึดก็ศึกษาเรื่องพวกนี้ดีแล้วนะ แรกๆ ก็ไม่ค่อยถนัดเท่าไรหรอก พี่โน้ตคงไม่รู้ว่าการออรัลเสกซ์ทำให้ผู้ชายมันยากแค่ไหน” เธอหรีตามองเขาด้วยความสงสัย ขาดก็แต่ถามออกมาตรงๆ ว่าเขาเคยทำให้ผู้ชายคนไหนหรือเปล่า

ขนาดอยู่ในช่วงกระอักกระอ่วน มาโนชยังอดกลอกตามองบนใส่อมราไม่ได้ หลังจากรู้จักกันมาหลายปี เธอยังคงสงสัยในรสนิยมทางเพศของเขาอยู่เลย แต่เรื่องนี้เขาก็ต้องโทษตัวเองเหมือนกันที่ชอบอะไรน่ารักหวานแหวว สมัยจบใหม่ๆ ไปหาประสบการณ์ชีวิตด้วยการทำงานเป็นเซฟบนเรือสำราญ เขามีงานอดิเรกสะสมตุ๊กตาคานานาชาติ แล้วความผิดพลาดใหญ่หลวงของเขาก็คือถามเธอว่าควรจะหาซื้อเสื้อผ้าของตุ๊กตาเจ้าหญิงจากที่ไหนดี เขาอยากให้บรรดาเจ้าหญิงของเขามีเสื้อผ้าหลากหลาย ซึ่งรสนิยมชอบเล่นตุ๊กตาแบบนี้ทำให้เขาคลายตระหนี่มากกว่าหมีควาย

เมื่อจลมาเล่าติดตลกให้ฟังว่าอมราคิดว่าเขาเป็นเกย์ที่คบหญิงบังหน้า มาโนชก็ปฏิเสธการแต่งตัวของตนด้วยการไว้ผมยาว ไว้หนวดเคราเต็มหน้า เปลี่ยนจากผู้ชายสะอาดสะอ้านเป็นพ่อหนุ่มฮาร์ดร็อก ผลก็คืออมรายังคงคิดว่าเขาแอบแมน ส่วนแฟนสาวทนแพ้นิ่งๆ ไม่ไหว ขอเลิกกับเขาไป

“พี่โน้ตไม่เชื่อหรอกว่าอึดออรัลเสกซ์เก่ง” อมราขัดจังหวะการชวนคานิ่งถึงอดีตอันไม่น่าจดจำของมาโนช

“พี่ไม่ได้ว่าอย่างนั้น” น่าเสียดายที่เขาทำให้เธอกระตือรือร้นในการโอ้อวดว่าตัวเองเก่งกาจแค่ไหน

“จะบอกให้นะ เพื่อฝึกซ้อมอึดลงทุนซื้อดีลได้ไซรัยยุโรปมาลองดูเลย ขนาดแปดนิ้วอึดกลืนลงไปได้สบายๆ ของเจมแค่นี้ตัวเอง กระจอก”

เธอจบประโยคด้วยการกระดกเหล้ารั้มจนหมดขวด ซึ่งทำให้มานิซ
เพิ่งนึกได้ว่าอาจเคยเล่าให้ฟังว่าอมราคอย่อน

“พี่ว่าอีดพอก่อนเถอะนะ” ควรจะหยุดทั้งดื่มและเล่าเรื่องก่อน
เขาจะประสาทเสียไปมากกว่านี้

“ทำไมละ เดียวอีดซื้อมาใส่ให้ก็ได้”

อย่างน้อยอมราก็เข้าใจการห้ามปรามของมานิซครึ่งหนึ่ง แต่
เขาเสียใจที่เธอดันเข้าใจอีกครั้งที่เขาห้ามปรามแบบไม่กระจ่างนัก

“หรือว่าพีโนต์ไม่พอใจที่อีดเล่าเรื่องเจม”

ไม่มีผู้ชายแท้ๆ คนไหนหรอกที่ชอบให้ผู้หญิงมาเล่าถึงเรื่อง
บนเตียงกับผู้ชายอีกคนให้เขาฟัง ยกเว้นพวกมีอาการทางจิต มานิซ
กำลังจะแจกแจงเมื่ออมรายายความในสิ่งที่เธอเข้าใจผิดต่อ

“อย่าคิดมากน่า อีดเข้าใจ อีดศึกษามาแล้วว่าผู้ชายไทยไซ้
มาตรฐานก็ประมาณแค่นั้นแหละ พีโนต์ไม่ต้องคิดมาก”

การที่เธอย้ำเรื่องเหล่านี้ไม่หยุดทำให้เขาลืมนึกถึงความจริงบาง
อย่างไป คนทำจริงไม่พูดเยอะ

มานิซพูดไม่ออกบอกไม่ถูก อยากจะจัดไซ้ยุโรปของตนเองให้
อมราดูชัดๆ แต่นี่มันในร้านอาหารของเขา และชายหนุ่มไม่นิยมฉวย
โอกาสกับผู้หญิงมา โดยเฉพาะกับน้องสาวเพื่อน

“ไม่ต้องพูดอะไรแล้ว เหล้าในร้านมีแค่นี้ กลับกันเถอะ”

ยูเนียนมอลล์เปิดถึงสี่ทุ่ม เจ้าของร้านภายในมอลล์อยู่ได้ถึง
สี่ทุ่มครึ่ง ตอนนีใกล้ได้เวลาปิดประตูสำหรับเข้าออกแล้ว มานิซไม่
อยากจะตอบคำถามพนักงานรักษาความปลอดภัยว่าทำไมเขาถึงนั่ง
อยู่ในร้านที่ปิดประตูกับมูลี่มิดชิดกับผู้หญิงที่เมาแล้วอยากจะเล่าแต่
เรื่องเซ็กซ์

“กลับก็ได้ อี๊ดจะไปตีमत่อที่ห้อง”

ฟังแล้วไม่ใช่เรื่องดีเท่าไรนัก แต่ไม่ใช่สิทธิ์ของเขาที่จะห้ามปราม
มาโนชจิตใจที่วันนี้เขาเอารถมาแทนที่จะนั่งรถไฟมาได้ดินมาตาม
ปกติ เพราะเขาคงไม่รู้ว่าเขาหน้าไปไว้ที่ไหนตอนอมรพรำด่าแฟนหนุ่ม
ตั้งแต่การนอกใจไปถึงการอรัลเช็กซ์ที่เขาอยากให้เธอเป็นคนลงมือ
ฝ่ายเดียว

แต่เขาเสียใจเป็นอย่างมากที่เมื่อไปถึงคอนโดมิเนียม เขาดันส่ง
เธอเข้าห้องพักแล้วไม่เดินหนีออกมาทันทีที่มีโอกาส

หลบหนีจากน้ำผึ้งที่คิดจะกินหมีสสำเร็จ มหรณพก็เข้า
ถ้าจำสีล หรือในทีนี้ก็คือเข้าห้องปิดประตูลงกลอนป้องกันภุมรินตาม
มาพูดอะไรให้เขาไขว้เขว ระหว่างเรียบเรียงสมองว่าอดีตเด็กหญิงตัว
น้อยที่เขาเคยอุ้มได้ด้วยมือข้างเดียวมีเจตนาอะไรกันแน่ เขามีเวลาไม่
ถึงชั่วโมงก่อนจะต้องลงไปข้างล่าง เนื่องจากมีกฎซึ่งไม่ได้บัญญัติเป็น
ลายลักษณ์อักษรว่าเขาต้องเดินไปส่งภุมรินให้ถึงบ้านอย่างปลอดภัย
ทุกคืน

เขาทำตัวเหมือนพ่อจริงๆ มหรณพอดถอนใจใส่ตัวเองไม่ได้
นอกจากสองปีที่เขาไปเป็นทหาร เขามอบความเอาใจใส่แบบเดียวกับ
ที่พ่อมอบให้ลูกแก่ภุมรินตลอดมา ความจริงสาเหตุหลักที่เขาเอาใจใส่
เธอผิดปกติก็เพราะสองปีที่เขาไปเป็นทหาร

เสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์มือถือขัดจังหวะความคิดของมหรณพ
แต่พอเห็นรายชื่อผู้ติดต่อ เขาก็อยากจะเอามันฟาดหัวตัวเองให้สลบ
เพราะมาจากคนที่มีส่วนร่วมอย่างยิ่งกับเหตุการณ์ในตอนนั้น

“สวัสดีรีน” นอกจากทักทายอย่างสุภาพ มหรณพไม่รู้จะกล่าว

อะไรกับอดีตภรรยาดี แม่นใจจะสงสัยอย่างยิ่งว่าเหตุใดเธอถึงติดต่อมาหลังจากไม่ได้คุยกันอย่างจริงจังเลยตลอดเจ็ดปีที่หย่าร้าง อันที่จริงหลายปีหลังเขาไม่ได้คุยกับเธอเลย

“พีน้าสบายดีไหมคะ” ลดารินก็ทักทายตามมาตรฐานเช่นกัน

หลังจากตอบคำถามนี้ มหรรณพก็เป็นฝ่ายถามบ้าง ทั้งสองคนสอบถามเรื่องทั่วไปจากอีกฝ่ายครู่หนึ่ง ก่อนชายหนุ่มจะตัดสินใจเข้าเรื่อง

“รินโทร. มานี้มีอะไรหรือเปล่า” เขาไม่รู้ว่าจะเสียมารยาทหรือไม่ที่ถามตรงๆ แต่รู้สึกแปลกๆ ที่จะต้องมาคาดเดาว่าอดีตภรรยาที่จับกันไปไม่ค่อยดีนักโทร. มาทำไม

ก่อนแต่งงานกับลดาริน มหรรณพคบหากับเธอเพียงหนึ่งปี ไม่มากพอสำหรับการตัดสินใจใช้ชีวิตคู่ร่วมกัน ซึ่งพิสูจน์ได้จากการที่ทั้งสองหย่าร้างกันในสามปีต่อมา เขาเคยคิดว่ารู้จักเธอดี อย่างน้อยเธอก็ไม่รู้จักกับนิสัยส่วนตัวของเขา รับได้กับการที่เขาจะเข้าฝึกทหารเกณฑ์แล้วขอให้เธอมาคอยดูแลบ้าน เขาเองก็ชอบนิสัยสบายๆ เข้ากับคนง่ายของเธอ และชอบที่เธอไม่พยายามจะเปลี่ยนแปลงเขา ขนาดเขาไว้ผมยาว หนวดเครารุงรัง เธอก็ไม่เคยบังคับให้เขาไปใช้บริการร้านเสริมสวยที่เธอทำงานสักครั้ง ทั้งสองคงไปกันได้ดีถ้าไม่มาพบที่หลังว่ามีหลายอย่างที่ทำให้ทั้งสองไปกันไม่ได้ หนึ่งในนั้นคือภุมริน

“เมื่อเช้ารินเจอน้ำผึ้ง”

คำตอบของลดารินน่าตกใจยิ่งกว่าเธอโทร. มาชวนมหรรณพให้ไปทำธุรกิจเสริมความงามร่วมกันเสียอีก

“ทะเลาะกันหรือเปล่า” เขาหลุดปากถามไปโดยไม่ทันคิด

“ถ้าเราทะเลาะกัน พีน้าจะเข้าข้างใครคะ” เธอถามเจือเสียด

หัวเราะ แต่เขาได้ยินความเครียดแฝงอยู่ในนั้น

“พี่ขอโทษ” มหรรณพทำได้แค่เอ่ยคำพูดเดิมที่เคยกล่าวกับ
ลดารินเมื่อเจ็ดปีก่อน ตอนทั้งสองพบว่าการแต่งงานเข้าสู่ทางตัน

“ไม่เป็นไรค่ะ รินเข้าใจ พี่น้ำไม่ต้องคิดมาก” เธอยังเป็นผู้หญิง
ใจกว้างคนเดิมที่เขาเคยรู้จัก แม้เขาจะรู้ว่านั่นเป็นการเสแสร้งก็ตาม

“เราไม่ได้เจอกันนานแล้ว ไปกินข้าวด้วยกันดีไหม” มหรรณพ
เอ่ยคำชวนนี้ตามมารยาท แต่ถ้าลดารินจะตอบรับ เขาก็ไม่ลำบากใจ

“ดีเลยค่ะ รินก็อยากเจอพี่น้ำเหมือนกัน แต่จะรบกวนพี่น้ำกับ
แฟนหรือเปล่า” เป็นคำถามเจาะลึกแบบอ้อมๆ ที่เขาตอบได้

“ไม่รบกวนพี่หรอก แล้วพี่ก็ได้คบใคร รินละ มีแฟนหรือยัง”
เขาเกือบหลุดปากถามว่าเธอแต่งงานใหม่หรือยัง แต่เปลี่ยนทันก่อน
จะสะกิดแผลเก่าระหว่างทั้งคู่

“ไม่มีเหมือนกันค่ะ ความจริงแล้วริน...”

“ลุน้ำคะ น้ำผึ้งจะกลับบ้านแล้ว”

เสียงเรียกของภุมรินขัดจังหวะคำพูดที่กำลังจะเอ่ยของลดาริน
มหรรณพเดาได้ว่าปลายสายคงได้ยินเสียงจากฝั่งนี้ถึงได้รีบไป

“พี่ไปธุระแป๊บนะ เดี่ยวโทร. กลับ”

มหรรณพได้ยินแล้ววู่ว ว่าลดารินตอบรับ เขาเอาโทรศัพท์มือถือ
ใส่กระเป๋ากางเกงขาสั้น ก่อนจะไปทำหน้าที่ผู้ดูแล ส่งภุมรินถึงประตู
บ้าน เพื่อจะดูรอบๆ ว่าบ้านของเธอเรียบร้อยปลอดภัยหรือไม่ ทั้งที่
บ้านสองหลังห่างกันแค่รั้วกัน และเธอตะโกนเรียกเขาได้หากมีเหตุ
ฉุกเฉิน

“วันนี้น้ำผึ้งเจอปารินด้วยค่ะ”

ก่อนจะเดินถึงประตูหน้าบ้าน ภูมรินก็หันมาบอกเรื่องที่มหรณพ รู้อยู่แล้ว เขาไม่ได้สร้างทำเป็นไม่รู้ แต่ก็ไม่บอกว่าลดารินเพิ่งจะโทร. มาหาเขาเมื่อครู

“ไปเจอกันบนสถานีรถไฟฟ้า ปารินถามถึงลุงน้ำด้วย” เธอไม่พูดอะไรเกี่ยวกับการนั่งเฝ้ายานของเขา แต่ขยายความว่าไปเจอกันที่ไหน อย่างไร มหาวิทยาลัยของภูมรินกับที่ทำงานใหม่ของลดารินมีจุดตัดบนเส้นทางสายรถไฟฟ้า ซึ่งอยู่ไม่ห่างจากยูเนียนมอลล์อันเป็นที่ตั้งร้านของมาโนชเท่าไร น่าแปลกที่ทั้งคู่ไม่เคยเจอกันมาก่อนหน้านี

ลดารินอายุน้อยกว่ามหรณพสองปี ภูมรินเรียกเธอว่าป้าเพราะเป็นอดีตภรรยาของลุงข้างบ้าน แต่ระหว่างทั้งคู่ไม่ได้มีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน และต้นเหตุก็เกิดจากลุงข้างบ้าน

“คุยกันได้แบบนี้ไม่ติดใจเรื่องเมื่อเจ็ดปีก่อนแล้วใช่ไหม” มหรณพถามทั้งที่เขาเองเป็นคนติดใจเหตุการณ์ในอดีตยิ่งกว่าใคร

“ผ่านมามากแล้ว น้ำผึ้งไม่โกรธปารินแล้วค่ะ” เธอทำท่าทางเหมือนผู้ใหญ่ใจกว้าง น่ารักจนเขาอดยิ้มแล้วเอื้อมมือไปขยี้ผมเธอไม่ได้ แล้วหัวเราะเมื่อภูมรินเบี่ยงศีรษะหนี ปณิพิมพ์ำเรื่องที่มหรณพชอบปฏิบัติต่อเธอเหมือนเธอเป็นเด็กเล็กๆ

“เด็กน้อยของลุงโตแล้วสินะ ลุงดีใจจริงๆ” เขาไม่ได้โกหก เพียงแต่เหตุผลที่เขายินดีก็คือการที่เธอสามารถก้าวผ่านเรื่องร้ายในอดีตมาได้ จนไม่ติดใจอะไรกับการพบหน้าหนึ่งในคนที่อยู่ร่วมเหตุการณ์นั้น

“ปารินยังถามอ้อมๆ ด้วยนะคะว่าลุงน้ำแต่งงานใหม่หรือยัง แต่ น้ำผึ้งไม่ได้บอกว่าลุงน้ำไม่มีแฟนมาหลายปีแล้ว อยู่แต่บ้านเหมือนหมี

จำศีล”

ถึงพฤติกรรมของเขาจะเป็นอย่างนั้นจริง มหรรณพก็อดเงินอายุไม่ได้ เขาโตปานนี้ แต่ชีวิตรักของเขากลับอยู่ในสายตาเด็กข้างบ้านตลอดเวลา อาจเพราะเขารู้สึกไม่ดีอย่างหาเหตุผลไม่ได้ถ้าจะให้เธอพบหน้าผู้หญิงซึ่งเป็นคู่ควงชั่วคราวของเขา ซึ่งเขาก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมต้องแอบคบแอบเล็ก แล้วหลังจากร่ายล่าสุดเขาก็อยู่เป็นโสดราวหมีจำศีลอย่างที่เธอว่ามาเป็นปีแล้ว

“ช่างลุงเถอะน่า น้ำผึ้งเอาเวลาไปตั้งใจเรียนเถอะ” มหรรณพกล่าวประโยคหลังเพราะรู้สึกที่ภุมรินยังเด็กเกินไปที่จะมาสนใจเรื่องความรัก เขาอยากให้เธอไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ไปอีกสักสิบปี เขาจะได้มั่นใจว่าเธอโตแล้วจริงๆ

“ลุงน้ำผึ้งจะพูดไปเองนะคะว่าน้ำผึ้งอายุจะครบยี่สิบแล้ว จะบรรลุนิติภาวะแล้ว ทำไมน้ำผึ้งจะพูดเรื่องแฟนกับลุงน้ำไม่ได้”

ไม่รู้ทำไมเมื่อเธอย้ำเรื่องนี้บ่อยๆ เขาก็รู้สึกกับมือไม่ถูก ไม่แน่ใจว่าควรปฏิบัติต่อเธอเหมือนผู้ใหญ่คนหนึ่ง หรือทำตัวเป็นคนแก่กว่าที่ปกป้องเธอแบบพ่อดูแลลูกอย่างที่ผ่านมา ถ้าเป็นเมื่อก่อนเขาคงดูเธอไปแล้วว่าทำตัวแก่แดด แต่เพราะเขาพูดเองว่าเธอใกล้จะบรรลุนิติภาวะ การทำเหมือนเธอเป็นเด็กห้าวขบจึงไม่ใช่เรื่องเหมาะสมเท่าไร

“ลุงน้ำจะเอาเบอร์ป้ารินไหมคะ”

ภุมรินไม่ได้แสดงท่าทีอะไร แต่มหรรณพรู้โดยสัญชาตญาณว่าหากเขาขอเบอร์ติดต่อมารยาจากเธอต้องมีคนองแ

“ไม่ต้องหรอก” เขารู้สึกร้อนตัวนิดๆ เมื่อเห็นเธอยิ้มเพราะคำปฏิเสธของเขา เพื่อไม่ให้เธอมาไว้วางกายหลังว่าเขาปิดบัง มหรรณพเลยบอกความจริงออกไป

“ลุงมีเบอรรินอยู่แล้ว”

ใบหน้าเล็กเหมือนตุ๊กตาบุตบั้งตามคาด ทั้งที่การกระทำของ
ภุมรินเป็นเหมือนเด็กเอาแต่ใจ ทว่ามหรณพยังมองว่ามันน่ารัก แล้ว
กล่าวเอาไว้

“จะหน้างอทำไม เดียวโตไปไม่สวยหรอก” เป็นอีกครั้งที่มหรณพ
รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นชายแก่ที่ชอบล่อลวงเด็ก

“รอโตรวดเดียวตอนอายุสี่สิบแล้วแต่งงานเลยก็ได้ค่ะ”

คำพูดของภุมรินทำให้มหรณพอยากจะเผ่นหนีอีกแล้ว แต่เขา
ต้องรอจนเข้าไปดูว่าบ้านของเธอปลอดภัยไม่มีใครมาวุ่นวาย ก่อนจะ
หนีกลับบ้านตนเองได้

หนุ่มใหญ่ใจอ่อนได้แต่ทอดถอนใจเพราะอารมณ์ของตนที่แกว่ง
ไปแกว่งมาเพียงเพราะคำพูดของเด็กสาวคราวหลาน ขณะเดียวกันก็
รู้สึกว่าโทรศัพท์มือถือที่ใส่ไว้ในกระเป๋ากางเกงส่งความร้อนผิดปกติ
ออกมา

เมื่อเดินถอยห่างออกจากหน้าประตูบ้านภุมริน มหรณพซึ่ง
สังหรณ์ใจในทางร้ายก็รีบหยิบมือถือออกมาตรวจดู พบว่าตลอดเวลา
ลดารินไม่ได้วางสาย เขาลองเอามันมาแนบหูแล้วกล่าวฮัลโลลเบาๆ
ไม่นึกว่าอีกด้านจะตอบกลับมาด้วยคำถาม

“ยังดูแลน้ำผึ้งเหมือนเดิมหรือคะ”

เป็นคำถามที่มหรณพไม่รู้จะตอบอย่างไรดี หน้าซำยังไม่รู้จะ
กล่าวตำหนิลดารินดีหรือไม่ที่ถือโอกาสฟังการสนทนาระหว่างเขากับ
ภุมริน

“ที่พี่น้ำถามรินว่าโทร. หาพี่น้ำทำไม” ออopsy ลดารินก็หวนกลับไป
ไปหาบทสนทนาที่ผ่านมาหลายนาที จนมหรณพเองยังลืมไปแล้ว

“อ้อ...รินโทร. มาหาพี่ทำไมเหรอ”

“รินแค่อยากจะบอกพี่น้ำ ว่ารินยังไม่มีใคร”

ประโยคบอกเล่าของเธอทำให้บรรยากาศรอบตัวเขาหนักอึ้ง
มหรณพไม่ใช่คนถนัดตอบโต้ด้วยวาจา จึงปล่อยเวลาผ่านไปกับคำพูด
เกินคาดของลดาริน

“ในเมื่อพี่น้ำก็ไม่มีใคร เรากลับมาคบกันได้ไหมคะ”

4

เรื่องที่สมองไม่ได้สั่งการ

จะมีใครโชคร้ายเหมือนเขาอีก มาโนชถามฟ้า ถามดิน แล้ว
ก็ถามตัวเอง แต่เขาคงถามอมราไม่ได้ เพราะเธอเมาโดยสมบูรณ์แบบ
ไปแล้ว เขาเองก็เช่นกัน จะว่าไปเขานึกได้อย่างล่าช้าว่าการนั่งดื่มเป็น
เพื่อนเธอหวังจะชะลอความเร็วในการดื่มเป็นเรื่องผิด เพราะเขาก็
คออ่อนไม่แพ้เธอ ตอนนี้เลยได้แต่นั่งมีน ดูคนนอกหักทำตัวบ้าๆ บอๆ
เมาแล้วพรั้วพันตามด้วยร้องเพลงเศร้า ทว่าจบด้วยการเปิดเพลง
แดนซ์ได้อย่างไรก็สุดรู้

ชายหนุ่มพยายามตั้งสติ ระลึกให้ออกว่าเขาเข้ามาอยู่ในห้อง
ของเธอได้อย่างไร แต่แอลกอฮอล์ในเลือดชวนให้สมองไขว้เขว ไม่นับ
ผู้หญิงที่เดินยกย้ายสายเอวตรงหน้า ท่าเต้นของเธอดูบ้าๆ แต่ที่บ้ากว่า
คือเขาดันชอบ แล้วลูกโซเซเดินไปกับเธอด้วย พลัดหัวทิ่มหัวดำไป
หลายรอบ โดนเธอเหยียบเท้าไปก็หลายที

อนุสติเตือนมาโนชว่าอย่าเสียงดังมากเดี๋ยวห้องข้างล่างจะขึ้น
มาด่า แต่เขานึกได้ว่าห้องข้างล่างเป็นของเขา เลยเดินประกอบเพลง
“I will survive” เป็นเพื่อนอมราได้อย่างสบายใจ แค่นี้เตือนให้เธอ
อย่าแหกปากร้องเพลง แล้วก็คอยจับเอวเธอเอาไว้ดีๆ ไม่ให้กระโดดไป

เพราะนอกจากเสียงดังแล้วมันยังทำเขาเวียนหัว สภาพของทั้งคู่ตอนนี้เหมือนหมีประคองกอริลลา ไม่ซ้าก็ล้มคว่ำไปด้วยกัน

“เจ็บตรงไหนหรือเปล่าอ๊ิด” มาโนชถามทั้งที่เขากำลังดิ้นรนให้ร่างกายล้มลงมาบนโซฟาเพื่อรองรับตัวอมราเอาไว้ไม่ให้กระแทกพื้น

“เจ็บใจ ไม่น่าไปคบกับไอ้เหี้ยนั่นเลย”

“...” เขว่ามันคนละเรื่องกัน แต่จะถือสาอะไรกับคนนอกหักแล้วมาเหล้า

“พีโนต์คิดดูนะว่าอ๊ิดทำทุกอย่างเพื่อมันขนาดไหน มันอะไตรเห็นแก่ตัวเลย อยากให้อ๊ิดบริการให้ทุกอย่าง” เธอพูดพร้อมกับพยายามยันตัวลุกขึ้นจากร่างของเขา แต่พลาดล้มลงมานอนบนอยู่เดิม “แล้วมันยังมาพูดอีกว่าอ๊ิดไม่ดีพอ วันนี้มันพูดต่อหน้าก็มันเลยนะว่าคบกับอ๊ิดแล้วไม่โอเคเพราะอ๊ิดไม่ยอมมัน คอยดูนะ อ๊ิดจะไปฟ้องทางมหา’ลัยว่ามันพูดว่ามีไรกับนักศึกษา”

“เด็กเขาสมยอมนะ จะไปแจ้งทางมหา’ลัยได้หรือ” มาโนชพยายามสนใจเรื่องของคนอื่น ดีกว่าสนใจมือของอมราไปอยู่จุดไหนบนตัวเขาบ้าง

“ไม่รู้ล่ะ ยอมไม่ยอมมันก็มีอะไรกับเด็ก มันเป็นอาจารย์นะ ยังไงก็ผิด”

มาโนชส่งเสียงอึมแสดงความเห็นด้วย แล้วใช้สองมือยกเอวของอมราขึ้น แต่แทนที่เธอจะโยกย้ายตัวเองไปข้างๆ กลับมานั่งคร่อมอยู่เหนือเอวของเขา ชายหนุ่มตกใจและสงสัยว่าเธอทำได้อย่างไร ในเมื่อเธอใส่กระโปรงทรงตรงเสมอเข้าที่ไม่เอื้อให้แหกแข้งแหกขา เขาเหลือบลงไปมองแล้วอยากจะควักตาชุกขนของตนออกเมื่อเห็นชัดๆ ว่าขอบกระโปรงของเธอเลื่อนขึ้นมาอยู่เกือบถึงเอว และตาของเขาก็คอดที่จะ

สอดสายเข้าไปตรงช่องว่างที่กระโปรงเปิดขึ้นตรงกลางไม่ได้

“พี่ว่าพี่กลับห้องก่อนดีกว่า” แต่ร่างกายของเขาดันนอนแข็งทื่ออยู่ตรงนี้

“ทำไมล่ะ อยู่เป็นเพื่อนกันก่อนสิ” เธอขยี้มสองมือลงมาบนอกของเขา ไม่รู้เลยว่าตรงนั้นเป็นส่วนอ่อนไหวของหนุ่มหมี ซึ่งส่งผลต่อบางส่วนที่อ่อนไหวกว่า และมักมีปฏิกิริยาตอบสนองอัตโนมัติ

เขาคาดหวังว่าเธอจะไม่รู้ ไม่สนใจ แต่มาโนชหลอกใครกัน คนที่นั่งคร่อมอยู่เหนือตัวเขาคืออมรา ผู้หญิงที่ไม่เคยปล่อยให้รายละเอียดใดๆ เล็ดลอดสายตา

“อ๋อ ะไรที่มันกันอีด”

อมราเลิกคิดแสดงความแปลกใจ ก่อนจะก้มลงแทบจะจ่อหน้ามาโนชแล้วส่งยี้มล้อเลียน ซึ่งทำให้สะโพกเธอถอยหลังไปเบียดบางอย่างให้มันทึมกันเธอมากขึ้น

“ลามกเหมือนกันนะพี่ไนต์” เธอล้อเลียนแบบซิดิโกล์ ทำให้ลมหายใจร้อนๆ กระตุ้นใบหน้าของเขาให้ร้อนผ่าวแทบลุกไหม้

มือสองข้างของมาโนชใหญ่พอจะผลักร่างอมรากระเด็น แต่เขายกขึ้นมาปิดหน้าตัวเอง ถือคติไม่มองก็ไม่อับอายเพิ่ม เพราะเขาห้ามปฏิกิริยาทางกายไม่ได้เมื่อมีหญิงสาวมาขยับยุกยิกอยู่บนตัวเขา เธอสนุก แต่เขากำลังจะตาย

“พี่ไนต์อยากรู้ไหมที่อีดบอกว่าตัวเองเก่งเรื่องใช้มือกับปากนะ เป็นยังไง”

“ไม่อยาก” มาโนชกัดฟันตอบ เพราะจริงๆ ร่างกายของเขาอยากรู้มาก

“คนโกหก มาๆ อีดจะทำให้ดูว่าที่เจมาหาว่าแค่นี้ไม่พอ เขาก็

โกหกเหมือนกัน”

โกหกนั้นตายตกนรก แต่มาโนชยังไม่ทันตายเขาก็รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังทัวรนรก หรืออาจจะเป็นสวรรค์ก็ได้ แล้วแต่อมราจะพาไป

ภุมรินรู้ว่าตนโกหกมหรณพไม่แนบเนียน เธอไม่เพียงแต่ไม่ยินดีหากเขาจะขอเบอร์โทร. ของอดีตภรรยา เธอยังไม่พอใจเป็นอย่างยิ่งหากเขาจะไปพบหน้าคนที่เคยร่วมชีวิตกับเขา ถ้ามีความเป็นผู้ใหญ่มากกว่านี้เธอควรจะใช้เหตุผลมาต่อต้านอารมณ์หึงหวง ซึ่งมอบให้ผู้ชายที่ไม่ได้มีสถานะเกี่ยวข้องกับเธอ นอกจากคนข้างบ้านที่ห่วงใยกัน แต่เธอไม่รังเกียจนิสัยแบบเด็กๆ ของตนเอง แล้วเธอก็เชื้อสัจจะมาตรฐานของผู้หญิงยามพบเจอกับสิ่งที่อาจจะเป็นอันตรายต่อความสัมพันธ์

เธอเคยวางแผนอนาคตเอาไว้ว่าหลังจากอายุครบยี่สิบปี เธอจะไม่ปกปิดความรู้สึกที่มีต่อลุงข้างบ้านอีกต่อไป อันที่จริงภุมรินเปิดเผยมันไปตั้งนานแล้ว เพียงแต่มหรณพเลือกจะมองว่า มันเป็นเพียงความรู้สึกของเด็กคนหนึ่งที่เขาพ่อแล้วมอบมันให้แก่คนที่คอยดูแลมาตั้งแต่เด็ก เธอรู้ว่าถ้าถูกหนักกว่านี้ เขาอาจจะต่อต้านมากกว่ายอมรับ ทว่าเธอรอช้าไม่ได้เมื่อมีคนคิดจะยื่นมือมาเป็นมือที่สาม

หญิงสาวเตรียมตัวเข้านอนพร้อมวางแผนการไปด้วยว่าจะรุกคืบเข้าไปในหัวใจของลุงหมีข้างบ้านอย่างไรตอนมีคนโทร. เข้ามาพอดี ‘ปาริน’ เป็นชื่อที่ภุมรินใช้เมมเบอร์โทรศัพท์ลดาริน แต่ในใจเธอเมมเอาไว้ว่า ‘ศัตรู’

“มีอะไรหรรคปะปาริน” ภุมรินทักทายอย่างสุภาพ เพราะก่อนจะประกาศตัวอย่างเป็นทางการว่าจะเป็นศัตรูกัน เธอไม่ควรเผยความ

เป็นอริ แม้ทั้งสองจะห่างไกลจากคำว่าเป็นมิตรต่อกันก็ตาม

สิบปีก่อนไม่ใช่ ทุกวันนี้ก็ไม่ใช่ ภูมรินยังจำได้ว่าลดารินเกือบจะทำให้เธอตายทั้งเป็นยังไง คำว่าไม่รู้ ไม่ตั้งใจ ใช้เป็นข้ออ้างในการปล่อยเด็กอายุสิบสองปีให้เผชิญชะตากรรมเลวร้ายไม่ได้ และยังไม่อาจโทษใครที่ชีวิตแต่งงานพังลงเพราะเธอไม่รักษาสัญญากับสามีตัวเองที่จะคอยดูแลคนที่เขาห่วงใย

“ตะกี้ป่าโทร. หาพี่น้ำแล้วนะ”

แค่ประโยคเกเร็นำก็ทำให้คนฟังขมวดคิ้วได้แล้ว ภูมรินห้ามริมฝีปากที่อยากจะตะโกนถามว่าโทร. หาคนของเธอทำไมเอาไว้ แล้วนั่งฟังต่อ แต่ลดารินกลับไม่ยอมพูดเรื่องที่เธออยากจะรู้ เปลี่ยนไปถามเรื่องเรียน เรื่องต่างๆ ที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกันเลย ก่อนจะวกกลับมาพูดถึงมหรณพอีกครั้ง

“ป้านัดพี่น้ำกินข้าว ถ้าน้ำผึ่งวางก็มาเจอกันนะ”

“ได้ค่ะ ไว้เจอกันนะค่ะ” ภูมรินจะปฏิเสธได้อย่างไร

หลังจากวางสายเธออยากจะกรี๊ดๆ ดูเหมือนว่าหลังจากผ่านไปเจ็ดปี ศัตรูของเธอจะกลับมาใหม่พร้อมความร้ายกาจยิ่งขึ้น ซึ่งทำให้ภูมรินต้องปรับเปลี่ยนแผนเอาชนะใจมหรณพให้ไวกว่าเดิม และเรื่องเร่งด่วนกว่าก็คือขัดขวางไม่ให้เขาหวนกลับไปหาภรรยาเก่าที่สวมหน้ากากนางฟ้า ทั้งที่ในใจเป็นนางปีศาจร้าย

อย่าปลุกปีศาจร้ายให้ตื่น น่าจะเป็นคำเตือนที่มาในชครมอบให้มรา ก่อนเธอจะหลุดเขาออกห่างจากคำว่ามีดขอบขวัดดี หลายนาที่ก่อนเขายังพอจำได้บ้างว่าเธอเป็นน้องสาวเพื่อน แต่พอเธอเอื้อมมือไปลูบคลำน้องชายของเขา หมี่หนุ่มที่กำลังเมาก็ลื่นไปเลยว่าจะต้อง

คอยปกป้องเธอจากสัตว์ร้ายเช่นเขา

มานุษยยังนอนบนโซฟาเหมือนเดิม เพิ่มเติมคือเสื้อผ้าของเขา เริ่มหลุดลุ่ย ซึ่งไม่ใช่สิ่งที่เขาจะควบคุมได้ แต่ที่ต้องควบคุมยิ่งกว่า เสื้อผ้าก็คือปฏิกิริยาทางกายของเขา สำหรับผู้ชายวัยฉกรรจ์สุขภาพดี การควบคุมร่างกายส่วนล่างตั้งแต่เอวลงไป มานุษยทำได้ดี ยกเว้น บางส่วนที่ไม่ได้ทำงานภายใต้การสั่งการของสมอง

หลังปลดกระดุมเสื้อเม็ดแรกของมานุษยจนหมด อมราก็ลูบมือลงไป ตามกล้ามเนื้อหน้าอก หน้าท้อง แล้วปลดเข็มขัด ตามด้วยกระดุมกางเกง ยืน ขณะนิ้วชี้ของเธอแตะไปตามร่องซิป เขาก็หยุดมือข้างนั้นเอาไว้

“อึดมาแล้ว พอเถอะ” มานุษยต้องดึงความยับยั้งชั่งใจทั้งชีวิต มาใช้เพื่อกล่าวประโยคนี้ แต่อมราก็ไม่ให้ความสำคัญพยายามของเขาเลย

“ยังไม่พอค่ะ” อมราไม่พยายามดึงมือจากการเกาะกุม แต่ เคลื่อนตัวจากข้างโซฟาขึ้นมาบนฟูก แล้วทาบร่างเหนือกายที่แข็งเกร็ง เพราะความตื่นตัว

“อย่าทำแบบนี้” เขาปล่อยมือเปลี่ยนเป็นจับบ่าทั้งสองข้างของ เธอเอาไว้ เพื่อไม่ให้เคลื่อนไหวปะทะทำลายปราการแห่งการอดกลั้น

“อึดไม่รู้หรอกว่า...” ก่อนมานุษยจะพูดจบ อมราก็ก้มลงปัดริมฝีปากตนเข้ากับริมฝีปากเขาเบาๆ กระแสไฟฟ้าสถิตที่เธอสร้างมากพอ จะทำให้เขาชะงักงัน ปล่อยให้เธอถอยออกห่างพอจะสบตาเขาได้

“อึดรู้ค่ะ” เธอไม่ได้โกหก เธอรู้จริงๆ รู้มากกว่าที่เขารู้ด้วยซ้ำ มีอย่างหนึ่งที่มานุษยไม่รู้และอมราไม่อยากบอก นั่นคือเธอไม่ได้ เมาขนาดขาดสติ แค่มากพอจะเลิกห้ามใจให้คำนึงถึงความเหมาะสม

อมราไม่ได้โกหกเรื่องเลิกรากับจามร หรือเรื่องที่เธอหัดทำบางอย่างที่ไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง เช่น ออรัลเซ็กซ์ แต่ส่วนใหญ่เธอพูดเกิน

จริง อย่างแรก ถ้าเธอไม่พบว่าดีตแฟนกำลังเดินควบกับนักศึกษาสาว
น้อย เธอก็คงจะบอกเลิกเขาเร็วๆ นี้อยู่ดี เพราะเธอไม่ชอบการที่เขา
พยายามโน้มน้าวให้เธอก้าวไปมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งด้วย ซึ่งเธอไม่คิด
จะมี เนื่องจากส่วนลึกเธอรู้ว่าทั้งสองไม่มีอนาคตร่วมกันแน่ ไม่แค่เขา
ปราศจากคุณสมบัติของสามีที่ดี เธอยังแอบมีใจให้คนอื่น คนที่เธอ
ปรามาสว่าหุ่นหมีแต่แอบสาว คนที่เธอเคยล้อว่าไม่ชอบผู้หญิงจริง คน
ที่ชอบทำตัวเป็นพี่ชายอีกคน คนที่มีชื่อแสนเซียว มาโนช

ไม่รู้เมื่อไรที่เธอหลงรักเขา ตอนเจอกันครั้งแรกเมื่อหลายปีก่อน
มาโนชยังคงเป็นหนุ่มหน้าใส อมราเลยแก้งลั้วว่าเขาอาจจะแอบซ่อน
ความสาวเอาไว้ ไม่นึกว่าคำพูดแบบไม่คิดจะทำให้เขาหันไปปลุกหนวด
เครา แต่งตัวเซยเหมือนลุงแก่ๆ แล้วก็เป็นเหตุให้เขาเลิกกับแฟน จะ
บอกว่าไม่รู้ลึกผิดเลยก็ได้ แต่มีอย่างหนึ่งที่เธอไม่กล้าบอกใคร เธอ
ดีใจที่เขากลับมาเป็นโสดอีกครั้ง ทว่าตอนนั้นเองที่เธอดันพลาดทอน
ลูกตือของเพื่อนของเพื่อนไม่ไหว ตกปากรับคำเป็นแฟนของจามร

เรื่องออร์ลเช็กก็ก็เป็นเรื่องซีไม่ลัวนๆ ความจริงมีเพียงหนึ่งเดียว
ความสามารถทั้งหมดที่เธออดอ้างจำกัดอยู่แค่ในอินเทอร์เน็ต ส่วน
ในภาคปฏิบัติ จามรเสนอทางออกให้อมราที่ไม่ยอมมีสัมพันธ์ลึกซึ้ง
ด้วยการช่วยมีซอฟต์แวร์เช็กกับเขา แต่มันจบลงตรงที่อมราถีบจามรคลั่ง
ตอนเขาหลุดชิปแล้วพยายามให้เธอช่วยเหลือ เมินเสียเถอะ เธอไม่มีทาง
จับของกระโจนลื่นน่าขยะแขยงพรรค์นั้น แต่พอเหลือบลงไปมองบาง
จุดที่อยู่ใต้กางเกงยีนของมาโนช เธอคิดว่ามันน่าสนใจ และไม่เล็ก

มาโนชยังพยายามจะดันตัวอมราออกด้วยความมุ่งมั่นที่ลดลง
จนใกล้จะแตะเลขศูนย์ ส่วนเธอมีความตั้งมั่นระดับเต็มร้อย ถึงเธอ
ไม่ใช่กระติ่ง แต่เธอเชื่อว่าเป้าหมายมีเอาไว้พุ่งชน

“ฟีนได้รู้แล้วว่าตอนมัธยมอดีตได้ฉายาว่าอมราผู้ฆ่าหมีได้ด้วยมือเปล่า”

อมราตัวใหญ่ไซซ์ยักษ์กว่าสาว ๆ มัธยมรุ่นเดียวกันจึงตกเป็นเป้าล้อเลียนของหนุ่ม ๆ ร่วมชั้น เธอเลยเกลียดฉายานี้มาตลอด แล้วก็พร้อมจะตะปบบ้างนู ตามด้วยบีใครสักคนให้ตายคามือหากกล้าล้อเลียน แต่ตอนนี้เธอชอบมาก เพราะเธอกำลังอยากจะจัดการหมี

“ดังนั้นฟีนได้อยู่นิ่งๆ ให้อดีตจัดการเถอะ”

เธออาจจะแค้นรู้ทฤษฎี แต่เธอเปี่ยมไปด้วยความคล่องแคล่วทางกาย เมื่อบวกกับความมุ่งมั่นก็จัดการกตหมีเอาไว้ได้ร่างได้สำเร็จ อมราเกือบหลุดหัวเราะเสียงอึกอักของมาโนซที่แสดงอาการช็อคขึ้นเสียสุดท้าย เมื่อเธอดึงมือสองข้างบนไหล่ออกไปวางบนเบาะโซฟา เขาก็ทำท่าพลีชีพให้เธอเซซม

“กัลมของฟีนได้สวยมากเลยรู้ไหม แปะแพ็กเลยเซียวนะ” แล้วมือของเธอก็ถูบคราบทุกแพ็กพร้อมซมเซยไปด้วย ไม่สนใจว่าเขาจะเปลี่ยนจากนอนนิ่งเป็นบิดตัวไปมา แล้วเธอยังใจร้ายปิดท้ายด้วยการก้มลงไปหากัลมเนื้อสวยๆ ของเขา

“มันโค้งมนน่าจุบ” ถึงตลอดคืนจะเต็มไปด้วยคำโกหก แต่ประโยคนี้อมราพูดจริง

รู้จักมาโนซแรกๆ อมราคิดว่าตนเองแพ้กัลม เห็นแล้วใจสั่น แต่มีวันหนึ่งเขาไปช่วยพี่ชายของเธอย้ายบ้านจนเหงื่อโสม ถึงขั้นต้องอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่ แล้วเธอบังเอิญเดินไปเห็นตอนเขากำลังถอดเสื้อเปื้อนเหงื่อออก ไม่ว่าจะเป็นความโค้งมนกระชับตั้งแต่หัวไหล่จนถึงกัลมหน้าท้อง สรีระที่ประกอบจากกระดูกและกัลมเนื้อล้วนทำให้เธอรู้ว่ำน่านลายสอเป็นยังไง

แต่ก็นั่นละ เขาเป็นเพื่อนพี่ชาย ส่วนเธอเป็นได้แค่น้องสาวร่วมโลก อมราไม่อยากให้พี่ชายเสียเพื่อนเลยเก็บความรู้สึกเอาไว้แค่ตรงนั้น แต่ตรงนี้เธอไม่มีอะไรต้องเสีย อย่างมากก็แค่อ้างว่าเมาเหล้า คิดแล้วต้องทำ หญิงสาวไม่รีรอที่จะกดจูบลงไปบนสันgramของเขา แล้วรู้สึกถึงความอุ่นร้อนเกินห้ามใจ จนอดจะขบเบาๆ ไม่ได้

“อย่า...” มาโนชทั้งจุกจิกและตื่นตัว แต่ก็ยังนอนให้อมราขบกัดไปตามร่างกาย เธอเลยไม่เกรงใจ ทั้งจูบทั้งขบตั้งแต่gramไปยังหน้าอก แล้วยอมผละออกเพราะต้องเว้นระยะเพื่อจัดการทางเกงของเขา ชายหนุ่มดึงขอบกางเกงเอาไว้แล้วมองตาเธอ ทั้งที่เขาไม่รู้ว่าอยากจะให้เธอหยุดหรือไปต่อ

“จูบอีตีก่อน” เธอปล่อยให้เขาลุกขึ้นนั่งขณะเอ่ยชื่อเรียกกร้อน มาโนชไม่ถามว่าจูบแล้วอมราจะให้อะไรเขา เพราะนี่เป็นสิ่งที่เขาอยากจะทำตั้งแต่เธอมอบสัมผัสแผ่วเบาให้เขาเมื่อครู่ มือสองข้างเคลื่อนไหวก่อนเธอจะพูดจบด้วยซ้ำ ข้างหนึ่งประคองข้างใบหน้า อีกมือซ้อนท้ายทอยแล้วดึงเธอให้เข้าใกล้พร้อมแหงนเงยรับจูบจากเขา

ถ้าเมื่อครู่อมราพอจะสร้างเมฆไปบ้าง จูบนี้ของมาโนชก็ทำให้เธอมีนงยิ่งกว่าเดิม มันเต็มไปด้วยการรุกราน ขณะเดียวกันก็เว้าวนเสียวๆ สั่งให้เธอเปิดปากรับปลายลิ้นของเขา พร้อมกับขอให้เธอยอมรับการสำรวจด้วยความเต็มใจ เน้นนานกว่าทั้งสองจะสบตากันอีกครั้ง และเธอเป็นคนเอ่ยคำพูดก่อนเช่นเคย

“จูบแล้วก็ได้เวลาไปต่อค่ะ”

เขาอยากถามเธอว่าจะเอาจริงหรือ แต่ดูเหมือนว่าถ้าถึงจุดนี้แล้วจะเป็นคำถามที่ล่าช้าเกินไป ยิ่งเมื่อมาโนชได้จูบอมราแล้ว เขาก็รู้สึกว่าพร้อมจะทำตามทุกอย่างที่เธอสั่ง ดังนั้นจึงอำนวยความสะดวก

ด้วยการช่วยให้เธอถอดเสื้อผ้าและกางเกงยีนของเขาออกไป รวมถึง
ปราคาการด้านสุดท้ายของท่านชายด้วย

“ว้าว ไช้ยุโรปเป็นอย่างนี้เอง” อมราหัวเราะเก้อๆ แบบทำ
อะไรไม่ค่อยถูก เมื่อพบว่าคำโกหกก่อนหน้านี้กำลังย้อนเข้าตัว แล้วที่
เธอไม่ว่าแปดนิ้วกลืนลงไปได้สบายๆ จะทำยังไง

เสียคนอย่าเสียหน้า เธอพูดแล้วต้องทำได้ อย่างไรก็ตามเราก็ศึกษา
จากอินเทอร์เน็ตมาเยอะ พอจะรู้คร่าวๆ ว่าต้องทำเช่นไรบ้าง เธอคิด
บ่าให้มานอนนั่งบนโซฟา คุณเขาลงตรงขาที่อ้ากว้างของเขา แล้วเริ่ม
ลงมือที่ละขั้นตามวิธีการของศาสตราจารย์กิล

เมื่อปราศจากสิ่งปกคลุม ส่วนสำคัญของเขาก็ตกสู่อุ้งมือเธอ
เหมือนมันต้องการเสนอตัว เธอกุมความร้อนผ่าวเอาไว้ในอุ้งมือ นิ้ว
ทั้งห้าเรียนรู้ขนาดและผิวสัมผัส มาโนชสุดหายใจลึกแล้วกระดุ้งตัว
ถอยหลังชิดผนังโซฟา กิริยากะทันหันของเขาทำให้อมราตกใจคว่ำจับ
ด้วยสองมือ แล้วได้ยินเสียงครางสั้นท่าจากเขา

อมราเงยหน้าขึ้นมองพบว่ามานิชกำลังกลืนน้ำลายถี่ๆ ลูก
กระเดือกที่เธอพลาดขบเม้มให้เต็มที่ขยับขึ้นลง มันทั้งน่ารักและน่า
หัวเราะจนเธอรู้สึกถึงอำนาจในอุ้งมือตนเอง การถูบไล้จึงจริงจังยิ่งขึ้น
ตามด้วยขยับมาทำในสิ่งที่เธอไม่เคยคิดว่าจะกล้า หญิงสาวแตะริม
ฝีปากลงไปบนส่วนปลายที่อ่อนไหว เปลี่ยนเสียงอีกอึกให้เป็นเสียง
คราง แล้วรู้สึกถึงมือข้างหนึ่งที่แตะลงมาบนหลังต้นคอของเธอ คะยั้น-
กะยอโดยไร้เสียงให้ลงมือมากกว่านี้ และในที่นี้เธอรู้ว่าไม่ได้หมายความว่า
แค่มือ

อาจเพราะฤทธิ์สุราในกายทำให้ทุกอย่างน่าตื่นเต้น ลดความ
กระดากอายลงไป อมรารู้สึกว่าคุณทำได้ทุกอย่างที่อยากทำ เช่นแลบ

ล้นล้นมองรสชาติที่แตกต่างจากทุกอย่างที่เคยเจอ ตามด้วยทดลองทำตามคำโกหกของตนว่าสามารถดูดกลืนของตรงหน้าเข้าปากได้

แม้มือซ้ายของมานิซจะอยู่หลังต้นคอของอมรา แต่เขาส่งแรงทั้งหมดไปยังมือขวาที่จิกลงบนเบาะโซฟาแน่น เพื่อจะได้ไม่บังคับให้เธอทำอะไรก็ตามที่เธอไม่เต็มใจ เพราะแค่เป็นอยู่ตอนนี้ หัวใจของเขาก็ทำงานเกินขีดจำกัดแล้ว ไม่ใช่ครั้งแรกที่มีหญิงสาวให้บริการสิ่งนี้แก่เขา ทว่าเธอต่างออกไปในแบบที่เขาไม่อาจพูดได้ว่าตรงไหน อาจเป็นเพราะนี่คืออมรา แค่เธอแยกริมฝีปากอย่างเชื่องช้าใกล้จุดที่เป็นส่วนตัวยิ่งของเขา มานิซก็แทบหยุดหายใจ อย่าว่าแต่เธอจะใช้ริมฝีปากคู่นี้ทำเรื่องมหัศจรรย์กับเขาเลย และถึงนี้จะไม่ใช่ครั้งแรกสำหรับเรื่องนี้ แต่เป็นครั้งแรกที่แค่แตะโดนล้น เขาก็ทำเหมือนไก่อ่อนที่ไม่อาจอดกลืนได้

เขาตั้งใจจ้องมองเธอตาไม่กะพริบ ทว่าวูบหนึ่งภาพตรงหน้ากลับพร่ามัว รู้สึกตัวอีกทีมานิซก็เห็นอมรากำลังล้าล้ากระอักกระอ้ออยู่ ซึ่งทำให้เขาละอายใจยิ่งนัก

“พี่ขอโทษ” มานิซเอ่ยขออภัยด้วยความขัดเขิน แต่ซ่อนความอิมเมมเอาไว้ไม่มิด และเขาอยากจะทำอะไรสักอย่างให้อมราบ้าง

ข้อดีของคนตัวใหญ่คล่องแคล่วก็คือ เขาสามารถพลิกบทบาทจากผู้ที่นั่งเหนือกว่าเป็นยกอีกฝ่ายมานั่งแทนที่เขา แล้วเปลี่ยนเป็นฝ่ายมอบความสุขให้บ้าง

“อะ...อะไรกันคะพี่ไนต์” อมราถามขณะหยุดมือมานิซที่กำลังเลื่อนชายกระโปรงของเธอขึ้นไปบนเอว และแคะมอมรอยยิ้มกริมของเขา เธอก็ได้คำตอบก่อนได้ฟังจากปากเขาเสียอีก

“แสดงความขอบคุณไง” พูดแล้วมานิซก็กดจูบลงบนหัวเขา

อมรา ตะตะด้วยปลายลิ้นแผ่วเบา ทำให้มือของเธอไร้แรงต้านทาน แต่
เขากลับไม่รู้สึกคืบต่อ เปลี่ยนมาเป็นตั้งคำถาม

“ถ้าอึดไม่ต้องการ” เขาไม่พูดต่อ แต่เธอรู้ว่าเขาหมายความว่า
อย่างไร และกระตือรือร้นจะตอบเป็นอย่างยิ่ง

“อึดต้องการค่ะ”

หัวใจของเธอแยกออกจากกัน เพราะรู้ว่าหัวใจต้องการอะไร

มหรณพรู้ว่าหัวใจตัวเองต้องการอะไร แต่สมองของเขา
คอยเตือนว่าเขาต้องการมันไม่ได้ และในฐานะผู้เชี่ยวชาญในเรื่องที่
ควรทำ เขาจึงแสร้งทำเป็นไม่รู้ว่ามีใครอยู่ข้างใน

หลังจากทรมานด้วยการพลิกตัวไปมาบนเตียง เขาก็ขยับมอง
ออกไปนอกหน้าต่างห้องนอน ด้านตรงข้ามคือหน้าต่างห้องนอนของ
ภุมริน ความมืดจากหน้าต่างบอกว่าเธอเข้านอนไปแล้ว และเขาควร
จะทำเช่นนั้นบ้าง แต่เขาไม่อาจจะทำได้ เพราะมหรณพรู้ว่าหากเขา
ล้มตัวลงนอน ในฝันจะมีภุมรินเข้ามาวุ่นวาย แล้วเขาอาจจะทำเรื่อง
น่าละอายในความฝันซึ่งฟ้องว่าเขามีความคิดเช่นไรอยู่ในใจ

เมื่อแน่ใจว่าตนต้องการความเหนื่อยล้ามาขับไล่ใครบางคนออก
จากความฝัน มหรณพก็เลือกเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดทำงานที่เป็น
กางเกงผ้าเสิร์ทหนากับเสื้อขอปซึ่งเป็นเครื่องแบบประจำอยู่ แล้วลงไป
จัดการรถยนต์ที่เก็บคลุมผ้าไปแล้วเมื่อตอนเย็น ทั้งที่ปกติเขามีกฎ
ไม่ตายตัวว่าจะทำงานตั้งแต่แปดโมงเช้าถึงห้าโมงเย็นเท่านั้น ยกเว้น
ช่วงที่มีงานเร่งด่วน แต่กฎเป็นของเขา เช่นเดียวกับลู่อู่มรดก ดังนั้นเขา
จะทำงานตอนไหนก็ย่อมได้

รถ Citroën DS เป็นรถหรูยี่ห้อดังจากฝรั่งเศสที่ผลิตครั้งแรกในปี

1955 แม้ว่าคันที่เขากำลังซ่อมแซมจะผลิตในปี 1970 แต่จัดเป็นรุ่นพิเศษที่กาลเวลาหาลบปีไม่อาจลบเลือนความสำคัญ ทำงานด้วยระบบไฮดรอลิก หลังสตาร์ทเครื่องมันจะส่งแรงดันไปยังโชกอัพ ยกตัวถึงด้านหน้าและด้านหลังที่หมอบเกือบติดพื้นให้สูงขึ้น ช่างรุ่นเก่าเรียกรถประเภทนี้ว่ารถกบ เพราะมันยกขึ้นเหมือนกบพองตัว มันเป็นรถที่แทบจะไม่น่าเชื่อว่ามีอยู่จริงสำหรับคนอายุน้อยกว่ายี่สิบ มหรรณพนึกภาพภุมรินทร์ขึ้นตอนเห็นมันทำงานได้เลย เธอต้องชอบรถที่เอาชนะเครื่องบินโบอิงรางวัลสาขาการออกแบบยอดเยี่ยมได้ ซึ่งพิสูจน์ว่าเล็กกว่าไม่ได้ด้อยกว่าใหญ่

เมื่อพบว่าตนหวนคิดถึงคนที่ควรจะสลัดออกไปจากสมองก่อนนอน มหรรณพก็ทุ่มสมาธิไปยังเครื่องยนต์ตรงหน้าแทน ข้อดีของรถรุ่นเก่าคือความแข็งแรงทนทาน ข้อเสียคืออะไหล่มีลักษณะเฉพาะ เขาต้องศึกษามัน ทำความเข้าใจมัน ถึงจะปลุกชีพมันขึ้นมาจากสภาพหลับใหลถึงตายได้

ครั้งหนึ่งมหรรณพเคยสอนกลุ่มลูกน้องให้เอาใจใส่การซ่อมแซมรถ อย่าซ่อมลวกๆ ต้องตรวจสอบว่าไม่มีสนิมหรือข้อบกพร่องที่จะทำให้มันทำงานด้วยประสิทธิภาพ หรือทำเครื่องน็อกหลังออกจากตู้ไม่นาน เน้นว่าช่างยนต์ก็เหมือนหมอ พวกเขาสามารถช่วยเหลือนอกจากความตายได้ ลูกน้องบางคนฟังแล้วถึงกับหัวเราะ มหรรณพจึงไม่พูดจาทำนองนั้นอีก แต่เขายังยึดมั่นกับความเชื่อของตน และภูมิใจทุกครั้ง ที่ช่วยให้รถอายุหลายสิบปีสามารถโลดแล่นบนท้องถนนได้อีก

มีไม่กี่อย่างที่มหรรณพมั่นใจในตัวเอง เขาไม่อาจสร้างสรรคสิ่งใหม่ๆ ขึ้นมาบนโลกได้เหมือนอย่างภุมรินทร์สร้างสรรค์เมนูใหม่ๆ น่าลิ้มรส แต่เขารักษาสิ่งที่อาจจะหายไปจากโลกให้คงอยู่ต่อไปได้ ทว่าการ

ทำงานที่ต้องใช้สมาธิอย่างถอด ประกอบ หรือเช็กชิ้นส่วนเครื่องยนต์
ยังไม่อาจดึงสมาธิให้เขาหายวอกแว่กได้ มหรรณพจึงหันไปหางานใช้
แรงอย่างขัดล้างท่อไอเสียสนิมเกรอะที่ลูกน้องถอดวางเอาไว้ แล้วต่อ
ด้วยเช็กระบบภายในที่มีคราบสกปรกจับหนา

ผ่านไปหลายชั่วโมงมหรรณพก็เหงื่อไหลโซมกาย เขาแน่ใจว่า
หลังอาบน้ำเสร็จจะหลับเป็นตาย แต่ขณะก้าวขาขึ้นเตียง เขาก็เผลอ
เหลือบมองไปยังหน้าต่าง แล้วอดจินตนาการไม่ได้ว่าคนบ้านข้างๆ
กำลังหลับใหลอยู่ในท่าไหน ภาพที่ผุดขึ้นมาทำให้เขาแน่ใจว่าการ
ออกแรงทั้งหมดสูญเปล่า ภูมรินจะเข้ามาบรรจบกันอยู่ในความฝันของ
เขานั่นเอง เพราะมีบางเรื่องที่เขาสนใจแต่หาเวลาไม่ได้